



บทความวิจัย

เรื่อง การสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะ

โดย

นางสาววิรัชญา ลักษณะวิลาศ

รหัสนักศึกษา 05530612

เสนอ

อาจารย์ ดร.ภาสกร อินทุमार

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

หัวข้อบทความวิจัย	การสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะ		
ชื่อผู้วิจัย	นางสาว วรรณชญา ลักษณ์ะวิลาศ	รหัสนักศึกษา	05530612
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ภาสกร อินทุมาร		
ปีการศึกษา	2556		

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องการสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศในปี 1630 ถึงช่วงเริ่มเปิดประเทศในช่วงปี 1853 และเพื่อศึกษาบทบาทของชามูไรในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศในปี 1630 ถึงช่วงปฏิรูปเมจิที่สะท้อนผ่านอนิเมชันเรื่อง กินทามะ โดยทำการศึกษาจากประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นจากเอกสารและสื่อสิ่งพิมพ์ ทั้งในรูปแบบของหนังสือ บทความจากวารสาร และการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และได้นำมาเปรียบเทียบกับอนิเมชันเรื่อง กินทามะ เพื่อศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่น และเพื่อศึกษาถึงบทบาทของชามูไรที่สะท้อนผ่านอนิเมชันเรื่องนี้

ผลการศึกษาพบว่าเนื้อเรื่องของกินทามะได้ดัดแปลงมาจากประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นบางส่วนในสมัยเอโดะและบางส่วนในสมัยปฏิรูปเมจิ โดยการดำเนินเรื่องมีความสนุกสนานและแปลกพิสดารที่แฝงไปด้วยแนวคิดในการดำเนินชีวิต เช่น ความคิดที่อยากจะรวยทางลัดด้วยการพนันเป็นสิ่งที่ผิด ผู้ใหญ่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็ก และสาระในเชิงประวัติศาสตร์ เช่น วิธีการดำเนินชีวิตและสังคมของชาวญี่ปุ่น ทั้งในส่วนของประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและบทบาทของชามูไรในสมัยเอโดะถึงสมัยปฏิรูปเมจิ

คำสำคัญ ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยเอโดะ ชามูไรในสมัยเอโดะ กินทามะ

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อนิเมชันคือ การสร้างภาพเคลื่อนไหวให้มีชีวิตชีวา เป็นการรังสรรค์ลายเส้นและรูปทรงที่ไม่มีชีวิตให้เคลื่อนไหวได้และเกิดชีวิตขึ้นมา เกิดขึ้นครั้งแรกในปี 1906 โดยสจ๊วต แบล็คตัน¹ ในอดีต ภาพยนตร์อนิเมชันของอเมริกามีอิทธิพลไปทั่วโลกต่างกับภาพยนตร์อนิเมชันญี่ปุ่นในยุคแรกที่ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก แต่มาในปัจจุบันกระแสการ์ตูนและอนิเมชันญี่ปุ่นได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีอิทธิพลไปทั่วโลกแทนที่อนิเมชันของอเมริกา การ์ตูนญี่ปุ่นได้รับความนิยมสูงสุดในปี 1980 เมื่อบรรดาผู้สร้างอนิเมชันได้นำหนังสือการ์ตูนที่ได้รับความนิยมมาสร้างเป็นอนิเมชัน นอกจากนี้การนำหนังสือการ์ตูนมาทำเป็นอนิเมชันยังลดความเสี่ยงในการขาดทุน เพราะการ์ตูนได้รับความนิยมมาจากหนังสือการ์ตูนอยู่ก่อนแล้ว

การ์ตูนในปัจจุบันได้กลายเป็นสื่อบันเทิงที่ได้รับความนิยมอย่างมาก และยังคงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในวงกว้างมากขึ้นด้วย การ์ตูนเป็นสิ่งที่เต็มไปด้วยสีสันทำให้มีความน่าสนใจมากกว่าวรรณกรรม ญี่ปุ่นสามารถผลิตการ์ตูนทั้งที่เป็นหนังสือและภาพยนตร์อนิเมชันได้อย่างต่อเนื่องและหลายเรื่องต่อปี เนื่องจากมีความต้องการในตลาดสูงทั้งภายในและภายนอกประเทศ เช่น ในเอเชีย ยุโรป และอเมริกา ตัวการ์ตูนญี่ปุ่นหลายเรื่องได้ถูกนำไปพัฒนาสร้างเป็นรูปแบบของสินค้าต่างๆมากมาย สื่อประเภทการ์ตูนเป็นสื่อความบันเทิงที่สามารถหาชมได้ง่ายและสะดวก สามารถเข้าถึงผู้ชมได้ทุกเพศทุกวัย การ์ตูนจึงเป็นเหมือนภาพสะท้อนของสังคมกลุ่มต่างๆของทุกยุคทุกสมัย

ในประเทศญี่ปุ่นจะเรียกหนังสือการ์ตูน (Comic) ว่า มังงะ (Manga) และเรียกภาพยนตร์อนิเมชัน (Animation) แบบสั้นๆว่า อนิเมะ (Anime)² หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นส่วนมากจะถูกตีพิมพ์ลงนิตยสารการ์ตูนรายสัปดาห์หรือรายเดือนก่อนที่จะถูกตีพิมพ์เป็นฉบับรวมเล่มสมบูรณ์

¹ ธรรมศักดิ์ เอื้อรักสกุล. การสร้างภาพยนตร์ 2D อนิเมชัน. (กรุงเทพฯ : มีเดีย อินเทลลิเจนซ์ เทคโนโลยี, 2547), 6.

² ธรรมศักดิ์ เอื้อรักสกุล. การสร้างภาพยนตร์ 2D อนิเมชัน. (กรุงเทพฯ : มีเดีย อินเทลลิเจนซ์ เทคโนโลยี, 2547), หน้า 3.

กินทามะ (Gintama) เป็นการ์ตูนที่มีความโดดเด่นและมีชื่อเสียงเรื่องหนึ่งของญี่ปุ่น ดังจะเห็นได้จากความนิยมจากบริษัททำการสำรวจตลาด โอริกอน (Oricon) การ์ตูนเรื่องกินทามะ ที่เขียนโดย ฮิเดอากิ โชรากิ ได้ติด 50 อันดับการ์ตูนญี่ปุ่นขายดีประจำปี 2011 ด้วยยอดขาย 4,415,491 เล่ม ปี 2012 ด้วยยอดขาย 2,850,072 เล่ม และติดอันดับการ์ตูนขายดีในญี่ปุ่นช่วงครึ่งแรกของปี 2013 ด้วยยอดขาย 1,544,228 เล่ม

อนิเมชันเรื่องกินทามะมีรากฐานมาจากหนังสือการ์ตูนในชื่อเรื่องเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าอนิเมชันเรื่องนี้ที่ได้รับความนิยมอย่างมากทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งมีลักษณะการดำเนินเรื่องหลักแบบล้อเลียนอนิเมชันเรื่องอื่น บุคคลต่างๆ วัฒนธรรมและสังคมของญี่ปุ่น โดยเนื้อหาของอนิเมชันเรื่องกินทามะจะมีการดำเนินฉากอยู่ในยุคเอโดะของญี่ปุ่น แต่ยุคเอโดะในกินทามะจะต่างจากยุคเอโดะในประวัติศาสตร์ทั่วไปตรงที่เป็นยุคที่มนุษย์ต่างดาวที่ผู้คนเรียกกันว่าชาวสวรรค์ได้เข้ามาในประเทศญี่ปุ่น และตั้งรกรากที่เอโดะ ภายในเรื่องกินทามะมีการสอดแทรกเนื้อหาที่ดัดแปลงมาจากประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นบางส่วนในสมัยเอโดะและบางส่วนในสมัยปฏิรูปเมจิ แม้ว่าเป้าหมายหลักของการ์ตูนเรื่องกินทามะจะมุ่งเน้นเพื่อสร้างรายได้และความสนุกสนาน หากยังสะท้อนมุมมองเชิงประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ใช่เพียงความบันเทิงและสนุกสนานเท่านั้นที่จะได้รับจากการชมการ์ตูน การ์ตูนยังสามารถให้ความบันเทิงควบคู่กับความรู้ แก่ผู้ชมทุกเพศทุกวัยได้เช่นกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงเริ่มเปิดประเทศที่สะท้อนผ่านอนิเมชันเรื่อง กินทามะ
2. เพื่อศึกษาบทบาทของชามูไรในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงปฏิรูปเมจิที่สะท้อนผ่านอนิเมชันเรื่อง กินทามะ

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงประวัติศาสตร์ประเทศญี่ปุ่นและบทบาทของซามูไรในญี่ปุ่น เหตุผลที่เลือกศึกษาเฉพาะประวัติศาสตร์ในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงเริ่มเปิดประเทศเพราะ เป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น และเหตุผลที่เลือกศึกษาเฉพาะบทบาทของซามูไรในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงสมัยปฏิรูปเมจิเพราะ เป็นช่วงที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของบทบาทซามูไรในสังคมญี่ปุ่น โดยเลือกศึกษาจากผลงานของฮิเดอากิ โชรากิ จากอนิเมชันเรื่องกินทามะ

วิธีการวิจัย

1. กำหนดความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
2. รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์การ์ตูนหรืออนิเมชัน และประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่น จากเอกสารและสื่อสิ่งพิมพ์ ทั้งในรูปแบบของหนังสือ บทความจากวารสาร และการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
3. ศึกษาอนิเมชันเรื่อง กินทามะ (Gintama)
4. สังเคราะห์ข้อมูลและจัดระบบข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้า
5. วิเคราะห์ข้อมูลและจัดเรียงเนื้อหาในรูปแบบของบทความวิจัย

การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาเรื่อง การสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการ์ตูนและอนิเมชัน ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของซามูไรในญี่ปุ่น รวมถึงงานวิจัยอื่นๆที่มีเนื้อหาเชื่อมโยงกับหัวข้อดังกล่าว ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มงานเขียนตามประเด็นสำคัญต่างๆเป็น 5 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ์ตูนและอนิเมชัน

ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ (2532) เขียนบทความเรื่อง ภาพยนตร์แอนิเมชัน กล่าวถึง หลักการสำคัญของการถ่ายภาพยนต์อนิเมชันคือ การบันทึกภาพทีละภาพที่มีการขยับหรือเลื่อนภาพเพียงทีละเล็ก และเมื่อนำมาฉายผ่านเครื่องฉายภาพยนตร์ก็จะได้ภาพที่มีการเคลื่อนไหวเหมือนจริง นอกจากนี้ที่สำคัญยังได้กล่าวถึงหลักการและคุณสมบัติที่ภาพยนตร์อนิเมชันควรมีคือ 1.สามารถใช้จินตนาการได้อย่างไม่มีขอบเขต 2.สามารถอธิบายถึงเรื่องที่ซับซ้อนและเข้าใจยากให้ง่ายขึ้น 3.ใช้อธิบายหรือแสดงความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมได้ 4.ใช้อธิบายหรือเน้นส่วนสำคัญให้ชัดเจนและกระจ่างขึ้นได้

Paul Wells (2541) เขียนหนังสือเรื่อง **Understanding Animation** กล่าวถึง คำว่า Animation มาจากรากศัพท์ละตินคำว่า Animare มีความหมายว่าทำให้มีชีวิต ภาพยนตร์อนิเมชันจึงหมายถึงการสร้างสรรคัลายเส้นและรูปทรงที่ไม่มีชีวิตให้เคลื่อนไหวได้และเกิดชีวิตขึ้นมา นอกจากนี้ยังกล่าวถึงว่างานอนิเมชันจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากขาดความเข้าใจในเรื่องความสามารถพื้นฐานของดวงตามนุษย์ จากยุคเริ่มต้นมาจนถึงปัจจุบัน งานภาพยนตร์อนิเมชัน ได้ถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีการนำเสนอเนื้อเรื่อง การสร้างตัวละคร และผลงาน ได้ถูกพัฒนาให้มีคุณภาพมากขึ้นจนกลายเป็นภาพยนตร์อนิเมชันอย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ธรรมศักดิ์ เอื้อรักสกุล (2547) เขียนหนังสือเรื่อง การสร้างภาพยนตร์ 2D อนิเมชัน กล่าวถึง คำว่าอนิเมชันเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำว่า Animation หมายถึงการทำภาพให้เคลื่อนไหว ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่กระแสการ์ตูนมีอิทธิพลไปทั่วโลก และประเทศญี่ปุ่นก็มีการนำเอาหนังสือการ์ตูนที่ได้รับความนิยมมาดัดแปลงและทำการสร้างเป็นภาพยนตร์อนิเมชัน เช่นเรื่อง ดร.สลัมกับหนูน้อยออร่าเร่และคราก้อนบอล การ์ตูนได้รับความนิยมอย่างมากและได้กลายเป็นสื่อบันเทิงทั้งสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ การ์ตูนได้รับความนิยมมาโดยตลอดนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และยังคงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในวงกว้างมากขึ้นด้วย

นับทอง ทองใบ (2551) เขียนหนังสือเรื่อง **ฉีกขนบแอนิเมชัน : เอกลักษณะของฮายาโอะ มิยาซากิ นักฝันแห่งวันออก** กล่าวถึง อนิเมชันว่าเป็นสื่อกลางที่สร้างความสนใจได้ง่ายจึงสามารถเข้าถึงได้ทุกเพศทุกวัย การสร้างอนิเมชันของฮายาโอะ มิยาซากิ จะเป็นลักษณะของการถ่ายทอดเรื่องราวแบบที่สตูดิโออื่นๆ ไม่กล้าทำ เนื้อเรื่องไม่ได้มีลักษณะตรงไปตรงมาจะมีความซับซ้อน และถ่ายทอดผ่านสื่อที่ดูง่าย ๆ

กลุ่มที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะช่วงทำการปิดประเทศ

เพ็ญศรี กาญจโนมัย (2527) เขียนหนังสือเรื่อง **ประวัติศาสตร์ทั่วไปของญี่ปุ่นสมัยใหม่** กล่าวถึง สังคมโทกูงาวะในสมัยเอโดะว่าแบ่งออกเป็น 4 ชั้น คือ ชั้นนักรบ ชั้นชาวนา ชั้นช่างฝีมือ และชั้นพ่อค้า ในสมัยเอโดะชั้นนักรบ (ซามูไร) เป็นชนชั้นที่มีบทบาทเป็นผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลของตระกูลโทกูงาวะมีชื่อเรียกว่า บาคูฟุ ทำหน้าที่ในการปกครองประเทศ สาเหตุสำคัญที่ทำให้ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะทำการปิดประเทศคือเกรงว่าอำนาจต่างชาติจะทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในประเทศจนอาจทำให้เกิดความไม่สงบสุขขึ้น บาคูฟุมีลักษณะการปกครองแบบรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางแต่รัฐบาลท้องถิ่นยังคงมีอิสระในการบริหารหมู่บ้านของตนเองในลักษณะของการกระจายอำนาจ ภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคมท้องถิ่นและการปกครองของบาคูฟุทำให้เกิดความสงบภายในญี่ปุ่น นอกจากนี้สังคมในสมัยเอโดะยังมีการส่งเสริมการศึกษาทำให้การศึกษากระจายไปทั่วประเทศ ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคมช่วงทำการปิดประเทศคือ การเกิดขึ้นของชนชั้นกลาง มีการสร้างวัฒนธรรมแบบใหม่ขึ้นมา พ่อค้าและซามูไรมีความสัมพันธ์ต่อกันมากขึ้นเมืองเอโดะกลายเป็นศูนย์กลางของการค้าและคมนาคมที่อยู่ในลักษณะทันสมัย

ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์ (2528) เขียนหนังสือเรื่อง **สร้างคน สร้างชาติ : สัตว์ญี่ปุ่น** กล่าวถึง ผู้นำตระกูลโทกูงาวะได้รับการแต่งตั้งเป็นโชกุน ซึ่งถือเป็นชนชั้นที่ใหญ่ที่สุดในสังคมฟิวคัล ต่อมาในปี 1630 ญี่ปุ่นได้ทำการปิดประเทศการค้าและการติดต่อกับประเทศภายนอกถูกระงับไว้ แม้แต่คนญี่ปุ่นก็ถูกห้ามไม่ให้เดินทางออกนอกประเทศ เพื่อเป็นการรักษาเสถียรภาพสังคมในประเทศเอาไว้ ผู้นำตระกูลโทกูงาวะให้การสนับสนุนลัทธิขงจื้อใหม่และมีการสร้างสถาบันต่างๆ เพื่อสร้างเสถียรภาพให้แก่

การเมืองและสังคมในประเทศ รัฐบาลบาบุเฟเริ่มให้ความสำคัญกับการศึกษา และได้พัฒนาการศึกษาขึ้น ในสมัยนี้ทำให้เกิดโรงเรียนกระจายอยู่ทั่วประเทศ นอกจากนี้สังคมญี่ปุ่นในช่วงทำการปิดประเทศยังมีการเติบโตของชนชั้นพ่อค้า การเติบโตของเมือง และการขยายตัวของเศรษฐกิจเกิดขึ้น เป็นการสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมแบบใหม่ของชาวเมือง จะมีศูนย์รวมอยู่ตามย่านพลัดพลินต่างๆที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ เช่น ร้านน้ำชาและโรงละคร

วีรัชย์ โขคมุกดา (2554) เขียนหนังสือเรื่อง **ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น** กล่าวถึง ยุคเอโดะว่า เป็นยุคที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น โดยโชกุนอียาซุได้สร้างแบบแผนของวิถีชีวิตของประเทศญี่ปุ่นไว้ รัฐบาลบาบุเฟได้ออกนโยบายทำการปิดประเทศของญี่ปุ่นขึ้นเพื่อที่จะรักษาเสถียรภาพของโครงสร้างทางสังคมและการเมืองที่อียาซุได้ก่อตั้งไว้ มีการออกกฤษฎีกาหลายฉบับที่เรียกว่า กฤษฎีกาขับไล่ชาวต่างชาติ โดยมีเป้าหมายเพื่อตัดการติดต่อจากโลกภายนอก แต่ก็มีกรยกเว้นเป็นกรณีพิเศษกับฮอลันดาและจีนที่ยังคงทำการติดต่อค้าขายด้วยกันอยู่ ในสมัยนี้มีลักษณะการปกครองแบบรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง ทำให้มีระเบียบในสังคมเป็นหนึ่งเดียว ทางด้านสังคมมีการแบ่งชนชั้นเป็น 4 ชนชั้น คือ ชนชั้นนักรบหรือซามูไร ชนชั้นพ่อค้า ชนชั้นช่างช่างฝีมือ และชนชั้นชาวนา นอกจากนี้ยังเกิดสังคมและวัฒนธรรมของชนชั้นกลางขึ้น เป็นช่วงที่มีการผสมผสานวัฒนธรรมของนักรบกับราษฎรสามัญ การศึกษาและวิชาการเจริญมากในช่วงสมัยนี้ทำให้ชนชั้นนักรบส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษา

กลุ่มที่ 3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะช่วงทำการเปิดประเทศ

อิวัจ บอร์ดัน (2526) เขียนหนังสือเรื่อง **ศตวรรษใหม่ของญี่ปุ่นจากเปอริถึงปัจจุบัน** กล่าวถึงการเปิดประเทศของญี่ปุ่นให้แก่วันตกเริ่มขึ้นตั้งแต่ในปี 1853 เมื่อกองเรือรบของอเมริกาที่นำโดยพลเรือจัตวาเพอร์รี่ มาถึงญี่ปุ่น รัฐบาลมีความหวาดกลัวว่าถ้าขับไล่ต่างชาติออกไปอาจนำไปสู่สงครามภายในประเทศมีทั้งฝ่ายที่เห็นด้วยและปฏิเสธที่จะทำสนธิสัญญากับเพอร์รี่ แต่รัฐบาลในตอนนั้นมีทางเลือกไม่มากจึงได้ยินยอมลงนามร่วมกันกับเพอร์รี่ในสนธิสัญญาคานากาวะ ทำให้การอยู่โดดเดี่ยวมาเป็นเวลานานของญี่ปุ่นสิ้นสุดลง ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อชาติมหาอำนาจอื่นๆทราบถึงการทำสนธิสัญญาคานากาวะ จึงได้พากันเดินทางมายังญี่ปุ่นเพื่อทำสนธิสัญญาในทำนองเดียวกันกับอเมริกา เมื่อมีการ

เรียกร่องของต่างชาติเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องก็ได้ส่งผลให้เกิดความรู้สึกต่อต้านของชาติของชนญี่ปุ่นมากขึ้นตามไปด้วย

ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์ (2528) เขียนหนังสือเรื่อง **สร้างคน สร้างชาติ : สไตล์ญี่ปุ่น** กล่าวถึงอเมริกาที่มีความสนใจในเอเชียแปซิฟิกมากขึ้น มีความต้องการที่จะสถาปนาความสัมพันธ์กับรัฐบาลญี่ปุ่น จึงได้ส่งกองเรือรบ 4 ลำที่นำโดยพลเรือจัตวาแมทธิว เพอร์รี่มาเจรจากับญี่ปุ่น การมาของเพอร์รี่ได้สร้างความแตกแยกทางความคิดให้กับสังคมญี่ปุ่นเป็นอย่างมากระหว่างสำนักเปิดประเทศและสำนักขับไล่อนารยชน แต่ในที่สุดรัฐบาลบากูฟูก็ได้ยินยอมลงนามในสนธิสัญญามิตรภาพคานากาวะกับอเมริกา และหลังจากนั้นไม่นานรัฐบาลบากูฟูก็ได้ทำสนธิสัญญาในทำนองเดียวกันกับอังกฤษ รัสเซีย และฮอลันดาตามลำดับ จากการที่รัฐบาลบากูฟูได้ยินยอมลงนามในสนธิสัญญากับต่างชาติทำให้เกิดกลุ่มชาмуไรที่มีความไม่พอใจต่อการกระทำของรัฐบาลขึ้น และชาмуไรเหล่านี้ก็มีบทบาทในการโค่นล้มรัฐบาลบากูฟูในเวลาต่อมา

วีระชัย โชคมุกดา (2554) เขียนหนังสือเรื่อง **ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น** กล่าวถึง การเสนอให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศเริ่มขึ้นตั้งแต่ในปี 1853 โดยพลเรือจัตวาแมทธิว ซี เพอร์รี่ ได้นำกองเรือรบเข้ามาในอ่าวเอโดะเพื่อขอให้ญี่ปุ่นเปิดเมืองท่าให้กับเรือของอเมริกา เพอร์รี่มีความมุ่งมั่นที่จะได้รับคำตอบยินยอมเปิดประเทศจากญี่ปุ่นทำให้ญี่ปุ่นจำยอมลงนามในสนธิสัญญาคานากาวะ หลังจากทำสนธิสัญญาคานากาวะ รัฐบาลญี่ปุ่นก็ได้ทำสนธิสัญญากับชาติมหาอำนาจอื่นๆตามมาด้วย ภายในประเทศเกิดการเรียกร่องให้ขับไล่ต่างชาติและเกิดชาмуไรหัวคิดใหม่จำนวนมากที่ลุกขึ้นมาต่อต้านและพยายามโค่นล้มรัฐบาลโชกุนโทกูงาวะ

กลุ่มที่ 4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทชาмуไรในสมัยเอโดะช่วงทำการปิดประเทศ

เพ็ญศรี กาญจโนมัย (2527) เขียนหนังสือเรื่อง **ประวัติศาสตร์ทั่วไปของญี่ปุ่นสมัยใหม่** กล่าวถึงชนชั้นนักรบหรือที่เรียกกันว่าชาмуไร ในสมัยเอโดะเป็นชนชั้นสูงในสังคมญี่ปุ่น สัญลักษณ์เฉพาะตัวของชาмуไรคือดาบ เพราะดาบคือชีวิตและวิญญาณของชาмуไร ในยุคนี้ชาмуไรมีสิทธิพิเศษในการที่จะสามารถฆ่าใครก็ได้ที่ตำแหน่งต่ำกว่าตนโดยไม่มีความผิด นโยบายการปิดประเทศทำให้บ้านเมือง

ภายในมีความสงบสุขชาмуไรจึงว่างจากสงครามและสนใจที่จะแสวงหาความรู้มากขึ้น อีกทั้งการส่งเสริมการศึกษาในสมัยเอโดะทำให้ชาмуไรจำนวนมากกลายเป็นปัญญาชน และเริ่มมีการสร้างความรู้สึกชาตินิยมจนเกิดการต่อต้านโชกุนขึ้น นอกจากนี้ความเจริญของชนชั้นพ่อค้าในช่วงทำการปิดประเทศและชาмуไรที่มีความยากจนลงเพราะไม่ได้รับผลประโยชน์จากสงคราม ทำให้พ่อค้าสามารถซื้อตำแหน่งชาмуไรได้จนเกิดเป็นการรวมตัวของชนชั้นชาмуไรกับสามัญชน และยังมีชาмуไรจำนวนมากที่หันมาประกอบการค้าแทนการเป็นชาмуไร

มิเชล แมคอินโดย (2531) เขียนหนังสือเรื่อง **ชาмуไรชนชั้นนักรบของญี่ปุ่น** กล่าวถึง ชาмуไรในสมัยเอโดะว่า มีอำนาจที่จะฆ่าใครก็ได้หากบุคคลนั้นแสดงอาการไม่เคารพต่อเขา ดาบที่แขวนไว้กับเอวของชาмуไรคือสัญลักษณ์ของความเป็นชาмуไรที่ประชาชนต้องให้ความเคารพ กฎหมายที่ใช้สำหรับชาмуไรจะแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้กับบุคคลทั่วไป ส่วนสำคัญที่สุดในกฎหมายนี้คือ การบังคับให้บุคคลสามัญต้องให้ความเคารพต่อชนชั้นชาмуไรอย่างไม่สามารถหลบหลู่ได้ และยังมีกฎหมายที่ไม่ให้ประชาชนทั่วไปมีอาวุธไว้ในครอบครอง ผู้มีสิทธิพกดาบได้มีเพียงชนชั้นชาмуไรเท่านั้น ในยุคเอโดะที่ญี่ปุ่นทำการปิดประเทศทำให้ชาмуไรในสมัยนี้ส่วนใหญ่เริ่มเปลี่ยนจากนักรบผู้ใช้ดาบเพื่อสงครามมาเป็นผู้ใช้ดาบเพื่อดำรงตำแหน่งสำคัญทางการปกครองแทน นอกจากนี้ยุคเอโดะยังเป็นยุคที่เมืองหลวงกลายเป็นศูนย์กลางทางการค้า ชาмуไรในช่วงนี้จึงทำหน้าที่การค้าพร้อมกับทำหน้าที่ในฐานะนักรบในเวลาเดียวกัน ญี่ปุ่นที่อยู่ในช่วงไร้ซึ่งสงครามทำให้ชาмуไรนำเอาอิทธิฤทธิ์ของตนเองมาทำอาชีพในทางการค้าแทน สภาพของชาмуไรช่วงนี้มีอยู่ 2 ประเภทคือ ชาмуไรที่ร่ำรวยจากผลประโยชน์ทางการค้าและชาмуไรระดับต่ำที่มีความยากจน จนแม้กระทั่งดาบคู่กายก็ต้องนำไปเข้าโรงจำนำแล้วใช้ดาบไม้ห้อยเอวแทน

กลุ่มที่ 5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทชาмуไรในสมัยเอโดะช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงปฏิรูปเมจิ

ประเสริฐ จิตติวัฒน์พงศ์ (2528) เขียนหนังสือเรื่อง **สร้างคน สร้างชาติ : สไตล์ญี่ปุ่น** กล่าวถึงช่วงปลายเอโดะว่า ความรู้สึกไม่พอใจของชาмуไรปรากฏออกมาอย่างชัดเจนหลังจากการมาถึงของเพอร์

ริและการทำสนธิสัญญาต่างๆที่ก่อให้เกิดปัญหาการเมืองขึ้นภายในญี่ปุ่น ซามูไรฝ่ายขับไล่อนารยชน เชื่อว่าการเปิดประเทศนำมาซึ่งภัยพิบัติทางการเมืองและวัฒนธรรม ซามูไรรุ่นใหม่มีความโกรธแค้นที่ไม่สามารถขับไล่ต่างชาติออกไปได้จนนำไปสู่การเปิดประเทศ จึงได้นำความแค้นนี้มาสู่รัฐบาลบาคุฟุ จนนำไปสู่การโค่นล้มรัฐบาลบาคุฟุ ต่อเนื่องมาในสมัยปฏิรูปเมจิที่มีการเปิดประเทศแล้วผู้นำของญี่ปุ่น ต้องการเปลี่ยนญี่ปุ่นให้เป็นแบบตะวันตก ซึ่งหมายถึงขนบธรรมเนียมในสมัยเก่าจะถูกยกเลิกและยึดหลักปฏิบัติตามนานาชาติแทน ในช่วงนี้ซามูไรได้รับค่าเลี้ยงดูในจำนวนเงินที่น้อยและมีสภาพชีวิตที่ตกต่ำลงมาก และในที่สุดซามูไรก็ได้สูญเสียอภิสิทธิ์ทั้งหมดไป อาทิเช่น การเป็นข้าราชการ การได้ค่าเลี้ยงดู การศึกษาที่เหนือกว่าชนชั้นอื่น และการพกดาบ รัฐบาลไม่สามารถสนับสนุนซามูไรได้อีกต่อไป ทุกคนจะต้องมีความเสมอภาคกันภายใต้กฎหมาย ทำให้เกิดความไม่พอใจแก่ซามูไรจำนวนมาก

มิเชล แมคอินไคย (2531) เขียนหนังสือเรื่อง **ซามูไรชนชั้นนักรบของญี่ปุ่น** กล่าวถึง ซามูไรส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการเซ็นสัญญาเปิดการค้ากับต่างชาติเป็นการทำลายกฎหมายศักดิ์สิทธิ์ที่ญี่ปุ่นยึดถือมานับพันปี เหล่าซามูไรได้ทำการสังหารทาอิโร อีอิ บุคคลที่มีอำนาจสูงสุดในรัฐบาลในขณะนั้น การกระทำเช่นนี้ถือเป็นการต่อต้านต่างชาติอย่างเปิดเผย เกิดซามูไรที่มีบทบาทอย่างมากในช่วงนี้เป็นกลุ่มที่เรียกตัวเองว่า “ซิชิ” หรือซามูไรเผ่าพันธุ์ใหม่ขึ้น ซามูไรเผ่าพันธุ์ใหม่เป็นการรวมตัวกันของชนชั้นนักรบที่สมาชิกส่วนใหญ่เป็นชายหนุ่มที่ได้รับการศึกษาและได้ศึกษาวิชาการทหารแบบตะวันตกอย่างลับๆ ซามูไรกลุ่มนี้ฝึกวิชาทหารแบบตะวันตกก็เพื่อไว้ทำการขับไล่ต่างชาติออกไปจากญี่ปุ่น จุดประสงค์ของพวกเขานอกจากการป้องกันการรุกรานจากต่างชาติแล้ว ยังต้องการกำจัดอำนาจโชกุนอีกด้วย เมื่อเข้าสู่ช่วงปฏิรูปเมจิได้มีการจัดตั้งกระทรวงกลาโหมขึ้นและรัฐบาลยังได้เปิดโรงเรียนสอนวิชาการทหารเพื่อทำการฝึกให้ทหารหนุ่มมาแทนพวกซามูไร อีกทั้งรัฐบาลได้ร่างกฎหมายขึ้นมาใหม่ทำให้พวกซามูไรที่เคยมีอำนาจมาก่อนต้องมาปฏิบัติตามกฎหมายที่เพิ่งร่างขึ้น แต่ในช่วงนี้ซามูไรยังคงมีสิทธิในการพกดาบแม้จะเสียอำนาจอื่นๆไปแล้วก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามในภายหลังได้มีการร่างกฎหมายขึ้นอีกครั้งโดยมีการบังคับไม่ให้มีการพกดาบนอกจากบุคคลนั้นจะเป็นนายทหารในกองทัพเท่านั้น ซึ่งกฎหมายนี้ได้สร้างความไม่พอใจให้กับพวกซามูไรเป็นอย่างมาก เพราะการห้ามพกดาบก็เท่ากับเป็นการทำลายสัญลักษณ์ของซามูไรให้หมดสิ้นไปจากสังคมญี่ปุ่น

ผลการวิจัย

ประวัติของอนิเมชันกินทามะ

กินทามะ (GINTAMA) เป็นการ์ตูนญี่ปุ่นที่เขียนโดย ฮิเดอากิ โชรากิ เริ่มตีพิมพ์ครั้งแรกใน นิตยสาร โชเน็นจัมป์ ของสำนักพิมพ์ชูเอฉะ ตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2003 และตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องมา จนถึงปัจจุบัน มีฉบับรวมเล่มออกมาถึงเล่ม 51 ในปัจจุบัน (ณ เดือนกันยายน 2013) เนื่องจากหนังสือ การ์ตูนกินทามะได้รับความนิยมอย่างมากทั้งในและต่างประเทศทำให้บริษัทชุนไรต์ได้นำหนังสือ การ์ตูนกินทามะมาทำเป็นอนิเมชัน โดยใช้ชื่อเรื่องเดียวกันว่า กินทามะ อนิเมชันกินทามะได้ถูกฉายครั้งแรกในงานจัมป์เฟสต้า 2006 อนิเมะทัวร์ในปี 2005 และได้ถูกฉายเป็นภาพยนตร์การ์ตูนทางช่องทีวี โตเกียวตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 2006 ปัจจุบันอนิเมชันกินทามะมีทั้งหมด 6 ภาค รวมทั้งสิ้น 265 ตอน หลังจากทีอนิเมชันกินทามะได้ถูกฉายเป็นภาพยนตร์การ์ตูนก็ได้รับรางวัลสาขาต่างๆมากมาย เช่น อันดับ 1 ในหมวดอนิเมะแนวคอมเมดี้สุดฮาในปี 2012 และอันดับ 4 ในหมวดอนิเมะที่ชาวโลกควรรู้จัก ในปี 2004

ฮิเดอากิ โชรากิ คนเขียนเรื่องกินทามะได้แนวคิดการเขียนเรื่องกินทามะมาจากคำแนะนำของ บรรณาธิการว่าให้เขียนการ์ตูนที่เกี่ยวกับชินเซ็นกুমิ เขาจึงคิดจะเขียนการ์ตูนแนวผสมผสานระหว่าง แนวย้อนยุคของญี่ปุ่นกับแนววิทยาศาสตร์เข้าด้วยกัน กินทามะเป็นการ์ตูนแนวตลกแอคชั่น มีลักษณะ การดำเนินเรื่องหลักคือ การใช้มุทตกในการดำเนินเรื่อง ซึ่งมุทตกในเรื่องส่วนมากจะมีลักษณะของ การล้อเลียนอนิเมชันเรื่องอื่น ล้อเลียนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม บุคคลสำคัญของญี่ปุ่น

เนื้อหาของอนิเมชันกินทามะ

เนื้อหาของอนิเมชันกินทามะจะดำเนินฉากอยู่ในยุคเอโดะของญี่ปุ่น แต่ยุคเอโดะในกินทามะ เป็นยุคที่มนุษย์ต่างดาวที่สู้คนพากันเรียกกันว่าชาวสวรรค์ได้เข้ามาในประเทศญี่ปุ่นและตั้งรกรากที่เอโดะ ในช่วงแรกที่ชาวสวรรค์ได้มาถึงยังเอโดะเหล่าซามูไรที่รู้สึกถึงอันตรายที่ถูกชาวสวรรค์กดดันให้ เปิดประเทศจึงรวมพลังกันพยายามขับไล่ ต่อต้านและต่อสู้กับชาวสวรรค์เพื่อรักษาดินแดนจากชาว-

สวรรคค์ แต่เมื่อรัฐบาลได้เห็นพลังอันร้ายกาจและเทคโนโลยีอันทันสมัยของชาวสวรรคค์ก็เกิดหวาดกลัวจึงได้เพิกเฉยต่อเหล่าชาวมูไร และทำสนธิสัญญาที่ถูกละเมิดต่าง ๆ นานา ชาวสวรรคค์ที่กุมอำนาจของรัฐบาลจึงได้ออกคำสั่งยึดศตวรรษดาศคค์และยึดดาบของชาวมูไรไปเพื่อเป็นการปลดกำลังรบของบรรดาชาวมูไร ทำให้ยุคของชาวมูไรได้จบสิ้นลง 20 ปีต่อมาขณะที่ชาวสวรรคค์มีอำนาจในเอโดะมากขึ้นชาวมูไรและดาบที่ภาคภูมิใจไปด้วยศักดิ์ศรีจากยุคก่อนๆ กลับค่อยๆ ลดลงและล่มสลายกันไป แต่ยังมีคนหนึ่งที่ยังคงยึดมั่นในจิตวิญญาณชาวมูไร คือ ซากาตะ กิน โทกิ ที่เคยเป็นนักรบขับไล่ต่างแดนผู้ต่อต้านชาวสวรรคค์ในช่วงที่ชาวสวรรคค์ได้เริ่มบุกเข้ามายังเอโดะ แม้ปัจจุบันเขาได้ทำการเปิดร้านสารพัดรับจ้างเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเช่าบ้านและเลี้ยงชีวิตในยุคมีดของชาวมูไรก็ตาม และในร้านสารพัดรับจ้างยังมีผู้ช่วยอีกสองคนคือ ชิมูระ ชินปาจิ และคางูระ ร้านสารพัดรับจ้างเป็นร้านที่รับทำทุกอย่างตามคำขอของลูกค้าไม่ว่าจะเป็นงานเล็กหรืองานใหญ่ เพราะกิน โทกิเชื่อว่านี่ไม่ใช่ยุคที่จะมาคอยเลือกงานทำถ้าอยากหาเงินก็รับทำมันซะทุกอย่างเลยดีกว่า นอกจากตัวละครในร้านสารพัดรับจ้างที่คอยรับจ้างทำงานอาสาต่างๆ เพื่อหาเงินเลี้ยงชีพแล้ว กิน โทกิและลูกน้องยังได้รู้จักกับกลุ่มตำรวจพิเศษติดอาวุธชินเซ็นกุมิที่มีตัวละครหลักคือ คอนโด อิซาโอะ ฮิจิคาตะ โทชิโร่ โอคิตะ โซโกะ และยามาซากิ ซางารุ แม้พวกร้านสารพัดรับจ้างกับชินเซ็นกุมิจะมีการทะเลาะกันส่วนใหญ่แต่ก็มักมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลาเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีตัวละครที่เกี่ยวข้องอีกหลายตัวด้วยกันเช่น คาซึระ โคทาโร่ เป็นเพื่อนสนิทของกินโทกิ และเป็นนักรบขับไล่ต่างแดนที่เป็นอาชญากรที่มีใบประกาศจับ และตัวละครฝ่ายร้ายของเรื่องเช่น ทากาสุงิ ชินสุเกะ ที่เป็นหัวหน้าของกลุ่มนักรบขับไล่ต่างแดนที่มีชื่อว่า กองทหารอสุรากองทหารอสุราเป็นนักรบขับไล่ต่างแดนที่มีหัวรุนแรงกว่าคาซึระมาก และต้องการที่จะทำลายเอโดะให้ราบคาบเพราะมีความแค้นต่อรัฐบาลบาคุฟุ แต่ทั้งคาซึระ ชินสุเกะและกินโทกิต่างก็เคยเป็นเพื่อนร่วมรบขับไล่ต่างแดนด้วยกันในสมัยที่ชาวสวรรคค์ได้บุกมายังเอโดะช่วงแรกเริ่ม

เนื้อเรื่องกินทามะส่วนใหญ่จะจบในตอน แต่ก็ยังมีบางโอกาสที่เรื่องราวจะต่อเนื่องยาวนานไปหลายตอน เนื้อเรื่องตอนแรกเริ่มต้นเมื่อเด็กหนุ่มชิมูระ ชินปาจิซึ่งทำงานเป็นลูกจ้างในร้านอาหารถูกนายจ้างและชาวสวรรคค์ถ่มแกล้ง แต่ก็ได้ชาวมูไรนามว่าซากาตะ กิน โทกิมาช่วยไว้ ชินปาจิเกิดความรู้สึกนับถือในกินโทกิและสมัครเป็นลูกน้องของกินโทกิเพื่อที่จะเรียนรู้วิถีแห่งชาวมูไร ต่อมาทั้ง

สองได้พบกับคางุระ เด็กหญิงชาวเผ่ายาโตะซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งมากที่สุดเผ่าหนึ่งในจักรวาล ซึ่งได้มาเป็นลูกน้องของกินโทกิอีกคน ทั้งสามคนทำงานเป็นนักรับจ้างอิสระ โดยตั้งสำนักงานที่ร้านกินจิ้งรับจ้างสารพัดรับทำงานตามคำขอต่างๆ ซึ่งงานรับจ้างทำตามคำขอสารพัดนี้เองที่ทำให้กินโทกิ ซินปาจิ และคางุระได้พบเจอกับผู้คนและเรื่องราวต่างๆ

ตัวละครหลักของอนิเมะชั้นกินทามะ

นักรับจ้างสารพัดจากร้านกินจิ้งรับจ้างสารพัด เป็นร้านรับจ้างอิสระของซากาตะ กินโทกิ ตั้งอยู่บนชั้น 2 ของร้านสแน็คโอโทเซะ นอกจากนี้ร้านกินจิ้งรับจ้างสารพัดยังเป็นที่อยู่อาศัยของกินโทกิ คางุระ และซาคะฮารุด้วย



ภาพที่ 1 ซากาตะ กินโทกิ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

ซากาตะ กินโทกิ ชายหนุ่มผมสีเงิน เป็นตัวเอกของเรื่องกินทามะ อดีตเคยเป็นพวกนักรบจับไล่ต่างแดนที่รู้จักกันในชื่อ ชิโรยาอะ แต่ปัจจุบันได้มาเปิดร้านกินจิ้งรับจ้างสารพัด โดยการรับทำตามคำขอต่างๆ ของลูกค้าไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ กินโทกิมักจะพกดาบไว้ข้างเอวเสมอ ชอบใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไปวันๆ และชอบกินของหวานมากแม้จะมีระดับน้ำตาลในเลือดสูงก็ตาม



ภาพที่ 2 ชิมุระ ชินปาจิ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

ชิมุระ ชินปาจิ ลูกเจ้าของโรงฝึกดาบที่ปิดตัวลง เพื่อที่จะเรียนรู้ถึงจิตวิญญาณซามูไรจึงได้มาทำงานเป็นลูกน้องกินโทกิ แต่ทำงานมานานก็ไม่เคยได้รับค่าจ้างเลย



ภาพที่ 3 คางูระ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

คางูระ เป็นสาวหมวยที่แม้จะตัวเล็กแต่ก็มีแรงเยอะมาก เพราะคางูระเป็นชนเผ่ายาโตะ ซึ่งเป็นเผ่าที่แข็งแกร่งที่สุดในจักรวาล เวลาพูดจะพูดด้วยสำเนียงจีน มักถือร่มเวลาไปไหนมาไหนเพราะเผ่ายาโตะเป็นเผ่าที่ไม่ถูกกับแสงแดด เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองจึงได้เข้าร่วมเป็นนักรบจ้างสารพัด

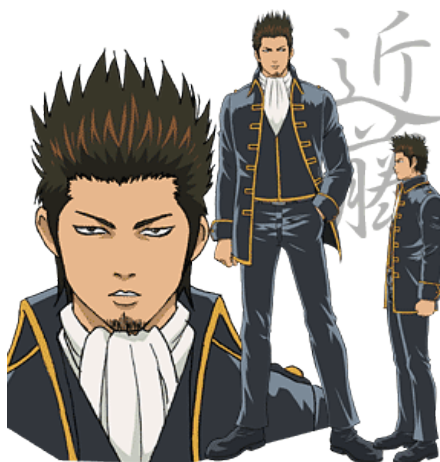


ภาพที่ 4 ชาตะฮารุ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

ชาตะฮารุ เป็นสุนัขตัวใหญ่สีขาวที่คางูระเก็บได้หน้าบ้าน แต่ความจริงแล้วเป็นสุนัขเทพ มีนิสัยชอบจับหัวคนโดยเฉพาะหัวของกินโทกิ ชาตะฮารุเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของร้านกินจิ้งรับจ้างสารพัด

กองกำลังตำรวจพิเศษติดอาวุธจีนเซ็นกุมิ เป็นตำรวจที่ทำหน้าที่รักษาความสงบในเอโดะ โดยได้รับการสนับสนุนจากบาคุฟุ ซึ่งต้นแบบของจีนเซ็นกุมิในกินทามะมีต้นแบบมาจากจีนเซ็นกุมิในประวัติศาสตร์จริง



ภาพที่ 5 คอนโดอิชิโอะ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

คอนโดอิชิโอะ เป็นหัวหน้าหัวของชินเซ็นกุมิ มีหน้าตาที่ไม่ค่อยดีและมักถูกล้อว่าเป็นกอริลล่า เป็นคนมองโลกในแง่ดี เชื้อคนงาน และเป็นพี่รักของลูกน้อง สมาชิกชินเซ็นทุกคนล้วนจงรักภักดีต่อเขา มีต้นแบบมาจากบุคคลในประวัติศาสตร์จริงคือ คอนโดอิชิโอะที่เป็นหัวหน้าของกลุ่มชินเซ็นกุมิ



ภาพที่ 6 อิชิคาตะโทชิโร่

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

อิจิกะ โทชิโร่ เป็นรองหัวหน้าของชินเซ็นกุมิ เป็นคนมีนิสัยเยือกเย็น แต่เมื่อจับดาบจะบ้าบิ่น ลุยไม่ยั้งจนได้รับฉายาว่า รองหัวหน้าปีศาจ แต่มีนิสัยที่หลากหลายคือชอบมาของเนสมาก เป็นคู่กัดกับกิน โทกิที่มีมักจะทะเลาะกันเสมอเวลาเจอหน้ากัน มีต้นแบบมาจากบุคคลในประวัติศาสตร์จริงคือ อิจิกะ โทชิโงะ รองหัวหน้าแห่งชินเซ็นกุมิ



ภาพที่ 7 โอคิตะ โซโกะ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

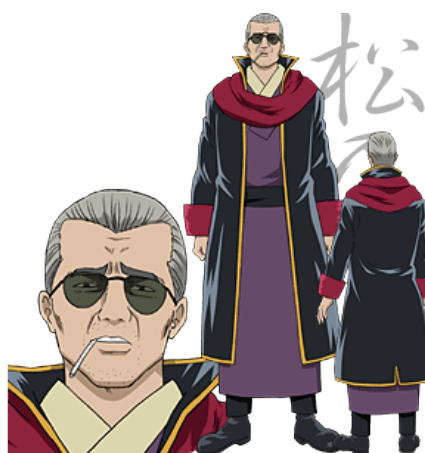
โอคิตะ โซโกะ เป็นหัวหน้าหน่วยที่ 1 ของชินเซ็นกุมิ และเป็นนักดาบอายุน้อยที่เก่งที่สุดในชินเซ็นกุมิ แม้ภายนอกจะดูเป็นคนใสซื่อ แต่จริงๆแล้วคบไม่ได้ มีฉายาว่าเจ้าชายชาติสมร มีต้นแบบมาจากบุคคลในประวัติศาสตร์จริงคือ โอคิตะ โซจิ หัวหน้าหน่วยที่ 1 ของชินเซ็นกุมิ



ภาพที่ 8 ยามาซากิ ซางารุ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

ยามาซากิ ซางารุ เป็นสายลับประจำกลุ่มชินเซ็นกุมิ มีหน้าตาธรรมดาไม่โดดเด่น ชอบแต่งตัวเลียนแบบเอจิเซ็น เรียวมะ ตัวละครเอกจากการ์ตูนเรื่องปรินซ์ ออฟ เทนนิส



ภาพที่ 9 มัตสึไระ คาทาคุริโกะ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

หัวหน้ากองชินเซ็นกุมิ เป็นคนเก็บคอนได้มาเลี้ยง ห่วงลูกสาว คุริโกะ) มากใส่แว่นกันแดด) ตลอดเวลา แต่ก็เป็นคนที่ไม่ค่อยพูด พวกลูกน้องชินเซ็นกุมิมักเรียกเขาว่า ป้า

ตัวละครอื่นๆ เป็นตัวละครที่มักจะปรากฏตัวอนิเมชั่นกินทามะบ่อยๆ และมีความสนิทสนมกับร้านรับจ้างสารพัดกินจัง



ภาพที่ 10 ชิมูระ ทาเอะ (โอทาเอะ)

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

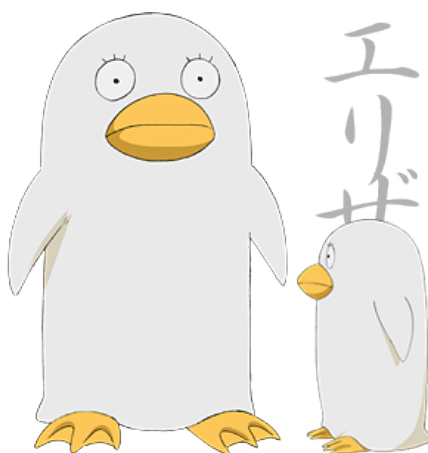
พี่สาวของชินปาจิ มองแค่ภายนอกเป็นคนสวย ใจดี ยิ้มแย้มตลอดเวลาแต่เบื้องหลังมีนิสัยป่าเถื่อนชอบใช้กำลัง นอกจากจะเป็นคนสืบทอดโรงฝึกดาบของครอบครัวแล้วปัจจุบันเธอก็ทำงานบริการในสถานบันเทิงด้วย



ภาพที่ 11 คาซึระ โททาโร่

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

เป็นนักรบขับไล่ต่างแดนที่ยังรอดชีวิตอยู่ หวังจะช่วยปกป้องความสุขของญี่ปุ่น ในอดีตเป็นเพื่อนรักกับกิน โทกิและมัก โคนเรียกว่า "ะซึระ" ถึงจะเป็นชายหนุ่มรูปงาม แต่ตัวจริงนั้นเป็นคนหาสาระไม่ค่อยได้ ปัจจุบันเป็นผู้ก่อการร้ายคอยหลบหนีกลุ่มชินเซ็นกุมิตลอด



ภาพที่ 12 อลิซาเบธ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

สัตว์เลี้ยงจากต่างดาวที่คาซึระได้รับจาก ซากาโมโด้ ทัทซึมะ อลิซาเบธเป็นสิ่งมีชีวิตปริศนา ที่เป็นเพนกวินยักษ์ต่างดาว หรือเป็นคนมาสวมชุดกันแน่



ภาพที่ 13 ซากาโมโต้ ทัดชิมะ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

เพื่อนสนิทของกินโทกิเมื่อสมัยยังเป็นนักรบขับไล่ต่างแดนปัจจุบันกำลังสนุกกับการค้าขายใน
อวกาศ



ภาพที่ 14 ฮาเซงาว่า ไทโช

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

อดีตข้าราชการบาคูฟุ แต่จากการที่ไปต่อของค้ชายฮาดะ ชาวสวรรค์ที่มียศเป็นถึงองค์ชาย ทำให้เขาต้องหมดสิ้นทุกอย่าง ปัจจุบันกำลังเปลี่ยนงานไปเรื่อย หมดเงินไปกับปาจิงโกะ และมักจะโดน
คางุระเรียกว่า มาดาโอะ แปลว่าผู้ชายไม่ได้เรื่อง

ร้านสเน็ค โอ โทเซะ เป็นร้านสเน็คที่มีคุณนายโอ โทเซะเป็นเจ้าของ ตั้งอยู่ที่ร้านกินจัง
รับจ้างสารพัด



ภาพที่ 15 คุณโอโทเซะ(เทราดะ อายาโนะ)

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

มาฆ่าซังเจ้าของร้านสเน็ค โอ โทเซะที่อยู่ชั้นล่างของร้านรับจ้างสารพัดชอบพูดทวงค่าเช่ากับกิน
โทกิเสมอ เพราะร้านสารพัดรับจ้างกินจังได้เช่าพื้นที่ชั้นบนของโอโทเซะอยู่



ภาพที่ 16 แคทเชอลิน

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

ชาวสวรรค์ที่เป็นคนคอยรับใช้โอโทเซะ เคยเป็นโจรแต่ปัจจุบันปรับปรุงตัวแล้ว

กองทหารอสุรา หรือคิเซย์ไต เป็นกลุ่มกองกำลังของนักรบซบไล่ต่างแดนที่หลงเหลือจากสงครามซบไล่ชาวสวรรค์ในอดีต เป็นกลุ่มหัวรุนแรงกว่านักรบซบไล่ต่างแดนของคาซึระมาก



ภาพที่ 17 ทากาสูจิ ชินสุเกะ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

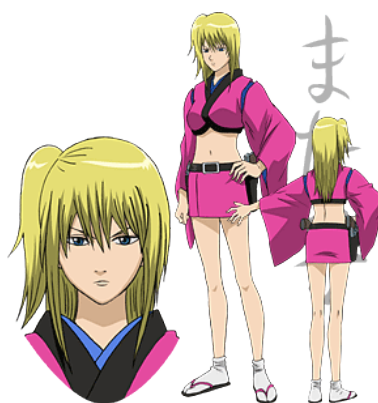
เป็นผู้นำของกองทหารอสุรา เคยเป็นเพื่อนของกินโทกิและคาซึระในสมัยสงครามซบไล่ชาวสวรรค์ เป็นนักรบซบไล่ต่างแดนที่มีหัวรุนแรงที่สุด และมีความเคียดแค้นต่อรัฐบาลบาคุฟูและโชกุนมาก



ภาพที่ 18 คาวาคามิ บันไซ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

เป็นนักดาบแห่งกองทหารอสุรา มีฉายาว่าจอมพิฆาตคน ชอบใส่หูฟังตลอดเวลา มีความชื่นชอบในดนตรีเป็นพิเศษ เบื้องหน้าเป็นนักแต่งเพลง โดยใช้ชื่อว่าซิมโพบันไซพกเครื่องสายเป็นเครื่องดนตรีประจำตัว



ภาพที่ 19 คิจิมะ มาทาโกะ

ที่มา : <http://www.clipmass.com/story/12153> [online] เข้าถึงเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2556

เป็นมือปืนแห่งกองทหารอสุรา เป็นสมาชิกหญิงเพียงคนเดียวในกองทหารอสุรา ใช้ปืนคู่เป็นอาวุธ มีความจงรักภักดีต่อทากาสุงิเป็นอย่างสูง

ประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะ

ยุคเอโดะ เป็นยุคที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น เริ่มต้นขึ้นที่สมัยโทกูงาวะ อิเอยาสุมรชาติให้ญี่ปุ่นกลับมาสู่ความสงบสุขและได้รับการแต่งตั้งให้เป็นโชกุน อิเอยาสุได้สร้างระบบการปกครองแบบใหม่และแบบแผนวิถีชีวิตของประเทศญี่ปุ่นขึ้น ซึ่งถือเป็นแบบแผนของการเมืองและสังคมญี่ปุ่นในเวลาต่อมา สังคมในสมัยเอโดะแบ่งออกเป็น 4 ชั้น คือ ชั้นซามูไร ชั้นซาวานา ชั้นช่างฝีมือ และชั้นพ่อค้า ในสมัยเอโดะชั้นที่มีอำนาจเป็นผู้ปกครองคือ ชั้นซามูไร โดยเฉพาะโชกุน ซึ่งคำว่า “โชกุน” เป็นคำเรียกของหัวหน้าซามูไร เป็นตำแหน่งทางการทหารและการ

ปกครอง เอโดะมีรัฐบาลของตระกูลโทกูงาวะที่มีชื่อเรียกว่า บาคูฟู ซึ่งคำว่า “บาคูฟู” หมายถึงรัฐบาลทหารหรือรัฐบาลโชกุนที่ทำหน้าในการปกครองประเทศ

ประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงเริ่มเปิดประเทศ

ในช่วงปี 1630 บาคูฟูได้ออกนโยบายทำการปิดประเทศเพื่อที่จะรักษาเสถียรภาพของโครงสร้างทางสังคมและการเมืองที่อียาสูก่อตั้งไว้ โดยห้ามไม่ให้ชาวญี่ปุ่นออกนอกประเทศและห้ามไม่ให้ชาวต่างชาติเข้ามาในประเทศ ระบอบการปกครองของโชกุนโทกูงาวะนี้เองที่ทำให้ญี่ปุ่นประสบความสำเร็จในการอยู่ร่วมกันอย่างราบรื่นของผู้คนในสังคม แม้ประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะจะทำการปิดประเทศยกเลิกการค้าขายและการติดต่อกับชาวต่างชาติแต่การค้าภายในประเทศยังคงรุ่งเรืองและเริ่มเกิดสังคมในรูปแบบของชนชั้นกลางขึ้น การเติบโตของเมืองและการขยายตัวของเศรษฐกิจ ทำให้ศูนย์กลางตามเมืองต่างๆเกิดวัฒนธรรมแบบใหม่ขึ้น กล่าวคือมีบรรยากาศของความสำราญและรื่นเริงในย่านค้าต่างๆ เช่น ร้านน้ำชา โรงละคร และสิ่งๆ ที่ได้รับความนิยมอย่างมากของคนในสังคมเมืองในช่วงเวลานั้นคือ หูงิกเกีย นอกจากนี้ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะยังก่อให้เกิดความผูกพันระหว่างอำนาจในระบบฟิวคัลกับหลักคำสอนของขงจื้อจึงมีการส่งเสริมการศึกษาทำให้การศึกษาเรียนรู้กระจายไปทั่วประเทศ การศึกษาได้แพร่หลายไปในชนชั้นของสังคมทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับชนชั้นซามูไร ซามูไรชนชั้นกลางและชนชั้นสูงเกือบทุกคนต้องเข้าโรงเรียนเพื่อเรียนรู้หน้าที่ของตน สมัยนี้จึงเป็นสมัยที่ชาวญี่ปุ่นรู้หนังสือกันอย่างกว้างขวาง ยิ่งไปกว่านั้นแนวคิดของขงจื้อกับระบบฟิวคัลเมื่อรวมกับปัจจัยบางประการจากขนบธรรมเนียมเก่าแก่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของลัทธิบูชิโดที่เป็นกฎเกณฑ์ของซามูไร

นโยบายบังคับเปิดประเทศของชาวตะวันตกเริ่มมีผลและรุกรานมาจนถึงญี่ปุ่น และเมื่อในปี 1853 พลเรือจัตวาแมทธิว ซี เพอร์รี่ ได้นำกองเรือรบของอเมริกามาถึงญี่ปุ่นเพื่อที่จะมาเจรจาว่าด้วยสนธิสัญญากับญี่ปุ่น เพอร์รี่และเรือรบได้สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่ชาวญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก ยิ่งไปกว่านั้นเพอร์รี่ยังได้แสดงพลังโดยการยิงปืนใหญ่เพื่อแสดงแสนยานุภาพให้ชาวญี่ปุ่นได้เห็นกันด้วยการมาถึงของเพอร์รี่ได้สร้างความแตกแยกทางความคิดให้กับสังคมญี่ปุ่นระหว่างสำนักเปิดประเทศ

และสำนักไล่อนารยชน อย่างไรก็ตามหลังจากถกเถียงกันอยู่นานบากูฟูได้แพ้ต่อแรงกดดันของต่างชาติ และได้ตัดสินใจที่จะยินยอมลงนามในสนธิสัญญากานากาวะกับอเมริกา เนื่องจากบากูฟูกลัวว่าถ้าไม่ยอมลงนามในสนธิสัญญานี้จะนำไปสู่สงครามภายในประเทศได้ อย่างไรก็ตามเนื้อหาในสนธิสัญญากานากาวะไม่ได้เน้นให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศเพื่อการค้า แต่มีข้อความว่าให้ญี่ปุ่นเปิดเมืองท่าชิโมดะและฮาโกดาเตะสำหรับเรืออับปางและลูกเรือมาลี้ภัยได้ เจ้าหน้าที่ญี่ปุ่นจะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลเก็บสินค้า และต้องให้ความช่วยเหลือต่อลูกเรือและจัดส่งกลับ หลังจากที่บากูฟูได้ทำสนธิสัญญากับอเมริกาได้ไม่นานบากูฟูก็ได้ทำสนธิสัญญาในทำนองเดียวกันกับอังกฤษ รัสเซีย และฮอลันดา แต่มาในปี 1856 นายทาวเซนต์ แฮร์ริส ผู้ชำนาญทางการพาณิชย์ได้เดินทางมาถึงญี่ปุ่นเพื่อที่จะทำสนธิสัญญาทางการค้ากับญี่ปุ่น เขาได้รับการขัดขวางในตอนแรก แต่ในที่สุดเขาก็ได้พบกับโชกุนโทกูงาวะ อิเอะซะดะ เขาได้เกลี้ยกล่อมและอธิบายถึงสถานการณ์โลกที่จะคุกคามความปลอดภัยของญี่ปุ่นให้โชกุนได้เห็น ว่าถ้าญี่ปุ่นยังคือตั้งไม่เปิดประเทศเพื่อการค้าเสรีกับตะวันตกตะวันตกก็จะใช้กำลังในการบังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศอยู่ดี ดังนั้น โชกุนจึงได้ตัดสินใจทำสนธิสัญญาทางการค้ากับอเมริกา และกำหนดให้กงสุลอเมริกาพำนักในเมืองเอโดะ ภายในเวลา 3 เดือนหลังจากที่ได้ทำสนธิสัญญาทางการค้ากับอเมริกาญี่ปุ่นก็ได้ทำสนธิสัญญาทำนองเดียวกับดัตช์ รัสเซีย อังกฤษและฝรั่งเศส ใจความสำคัญของสนธิสัญญาทางการค้ากับอเมริกามีว่า ให้ญี่ปุ่นเปิดเมืองท่าเพิ่มขึ้นทางอ่าวเอโดะ กำหนดอัตราภาษีขาเข้าและขาออกในอัตราร้อยละ 5 และให้ชาวอเมริกันได้สิทธิสภาพนอกอาณาเขตในญี่ปุ่น³

ในช่วงปลายเอโดะชาวญี่ปุ่นต้องประสบกับปัญหาทั้งทางเศรษฐกิจและสภาพสังคม นอกจากนี้การที่บากูฟูได้ยินยอมลงนามในสนธิสัญญากับต่างชาติและข้อเรียกร้องของต่างชาติที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความอ่อนแอและการไร้ความสามารถของโชกุน จึงได้ส่งผลให้เกิดความรู้สึกต่อต้านต่างชาติและต่อต้านสถาบันโชกุนของชาวญี่ปุ่นมากขึ้นตามไปด้วย

³ เพ็ญศรี กาญจนมัย. ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่. (กรุงเทพฯ: สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์, 2527), 97.

บทบาทของชาวมุไรในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงปฏิรูปเมจิ

ชนชั้นชาวมุไรเป็นชนชั้นสูงในสังคมในสมัยเอโดะ สัญลักษณ์ของชาวมุไรคือ ดาบที่เป็นสมบัติเฉพาะตัวของพวกชาวมุไร เพราะ ดาบคือชีวิตและจิตวิญญาณของเหล่าชาวมุไร มีเพียงชนชั้นชาวมุไรเท่านั้นที่มีสิทธิในการพกดาบ แต่ว่าภายในชนชั้นชาวมุไรเองก็ยังมีแบ่งชนชั้นออกเป็นอีกหลายระดับด้วยกัน เช่น โชกุน ไคเมียวระดับสูง หัวหน้าของหน่วยรักษาดินแดน ตำรวจ เป็นต้น

การออกนโยบายปิดประเทศของบาคูฟุได้ทำให้วิถีชีวิตของชาวมุไรเปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ การปิดประเทศทำให้เกิดความสงบสุขในสังคมและไร้ซึ่งสงครามทั้งจากภายในและภายนอก เมื่อชาวมุไรไม่ต้องทำสงครามอีกต่อจึงเริ่มที่จะสนใจศึกษาหาความรู้ ผนวกกลับการส่งเสริมการศึกษาในสมัยเอโดะทำให้ชาวมุไรจำนวนมากรู้หนังสือและกลายเป็นปัญญาชน นอกจากนี้ยังมีชาวมุไรหัวใหม่ที่สนใจหาความรู้เกี่ยวกับวิทยาการตะวันตกและความเป็นมาของประเทศญี่ปุ่นจนกลายเป็นนักวิชาการ นอกจากนี้ยังมีชาวมุไรจำนวนมากที่ยากจนลงเนื่องจากไม่ได้รับผลประโยชน์จากการทำสงครามอย่างในอดีต แต่ในขณะที่เดียวกันกลับมีการเจริญเติบโตของชนชั้นกลางขึ้นในสังคมเกิดศูนย์กลางทางการค้าตามเมืองหลวงต่างๆ ชาวมุไรจำนวนมากได้กลายเป็นลูกหนี้พ่อค้า พ่อค้าหลายคนสามารถเลื่อนชนชั้นของตนเองได้ด้วยการซื้อตำแหน่งชาวมุไรและชาวมุไรหลายคนก็ได้นำอภิสิทธิ์ของตนมาใช้ในทางการค้าแทนและเริ่มผันตัวไปเป็นพ่อค้าควบคู่กับตำแหน่งชาวมุไร เมื่ออย่างเข้าสู่ช่วงปลายเอโดะปัญหาทางเศรษฐกิจได้มีความรุนแรงมากขึ้นและเริ่มมีภัยจากการบังคับเปิดดินแดนของต่างชาติเพิ่มเข้ามาด้วย ดังนั้นเมื่อโชกุนแพ้ต่อแรงกดดันจากภายนอกและได้ตัดสินใจลงนามในสนธิสัญญากับอเมริกา ทำให้ชาวมุไรที่กลายเป็นปัญญาชนหลายคนได้ชี้ให้เห็นถึงความอ่อนแอและการไร้ความสามารถของโชกุนและบาคูฟุ รวมทั้งปัญหาที่โชกุนไม่สามารถช่วยเหลือให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมดีขึ้นได้ การเคลื่อนไหวจากภายในจึงสอดคล้องกับเหตุการณ์ภายนอก ทำให้เห็นนโยบายการเมืองของญี่ปุ่นอยู่ในลักษณะสนับสนุนให้ปฏิรูปทางเศรษฐกิจ ทหารและการเมือง ชาวมุไรหัวคิดใหม่ที่เป็นปัญญาชนจึงมุ่งเป้าหมายเพื่อ โคนล้มรัฐบาลบาคูฟุที่นำโดยโชกุนตระกูลโทกูงาวะและถวายพระราชอำนาจคืนแด่องค์จักรพรรดิ

ชาмуไรจากแคว้นต่างๆเริ่มปรากฏตัวอย่างชัดเจนมากขึ้นในการขับไล่ต่างชาติต่อต้านโซกุน โดยมี 4 แคว้นใหญ่ที่เป็นผู้นำในการขับไล่ต่างชาติต่อต้านโซกุน คือ

- 1.) แคว้นซัทสึมะ เป็นแคว้นที่หลังจากการมีการเซ็นสนธิสัญญาทางการค้าในปี 1859 ได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมและการสร้างอาวุธจำนวนมาก มีการฝึกกองทัพเรือตามแบบตะวันตกโดยมาชามุไรเป็นทหารอาสาสมัคร นอกจากนี้ยังมีการสร้างอุต่อเรือและสั่งซื้อเรือที่ทันสมัยมาจากตะวันตกด้วย ทำให้ซัทสึมะกลายเป็นแคว้นที่มั่งคั่งและเข้มแข็งทางการทหาร
- 2.) แคว้นโซชู เป็นแคว้นที่นำแนวคิดต่อต้านต่างชาติ ถวายพระเกียรติต่อองค์จักรพรรดิ และขับไล่คนป่าเถื่อนมาใช้อย่างแข็งขัน เป็นแคว้นที่มีความเข้มแข็งทางการทหารและเป็นแคว้นที่แสดงออกถึงการต่อต้านโซกุน โทกุงาวะรุนแรงที่สุด แคว้นโซชูเป็นที่รวมตัวของคนหนุ่มหัวรุนแรงที่รักชาติ บุคคลสำคัญที่เป็นผู้นำของการต่อต้านโซกุนที่ยอมสยบต่ออำนาจต่างชาติคือ โยชิตะ โซอิน เขาเป็นครูสอนทางการทหารและเป็นชาмуไรของแคว้นโซชู โยชิตะเป็นคนที่มีจิตใจแบบสามัญชน ให้ความสำคัญต่อการเป็นผู้นำในอุดมคติที่ปราศจากความเห็นแก่ตัว แต่เขาได้วางแผนที่จะสังหารโซกุนเขาจึงถูกจับนำตัวขึ้นศาลและถูกประหารชีวิต ความตายของโยชิตะ โซอิน ทำให้บรรดาชาмуไรลูกศิษย์ของเขาได้ทำการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงเพื่อที่จะทำลายสถาบันโซกุน
- 3.) แคว้นอิเซน เป็นแคว้นที่หันมาพัฒนาตนเองให้มีความทันสมัยด้านเทคโนโลยีให้ทัดเทียมกับตะวันตก จากการพัฒนาอุตสาหกรรมและการทหารของแคว้นทำให้อิเซนกลายเป็นอีกแคว้นหนึ่งที่มีกำลังทหารเข้มแข็ง
- 4.) แคว้นโทสะ เป็นแคว้นที่สามารถพัฒนาเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรได้ โดยเฉพาะข้าว ทำให้มีความมั่นคงทางการค้าจนสามารถกลายเป็นอีกหนึ่งแคว้นผู้นำที่ต่อต้านรัฐบาล

ตั้งแต่ปี 1859 เป็นต้นมาได้มีการเซ็นสนธิสัญญาเพิ่มมากขึ้นและเริ่มพบชาวต่างชาติเข้ามาอยู่ในเมืองท่าต่างๆตามสนธิสัญญามากขึ้นเรื่อยๆ จึงทำให้เกิดความรู้สึกรักชาติและเกิดการต่อต้านต่างชาติขึ้น ต่อในปี 1860 แคว้นซัทสึมะ แคว้นโซชู แคว้นอิเซน และแคว้นโทสะทั้ง 4 แคว้นได้รวมตัวเป็น

พันธมิตรกันในชื่อ ชัท-โซ-ฮิ-โท โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ การขับไล่ต่างชาติต่อต้านโซกุน พันธมิตรทั้ง 4 ได้ส่งคนของตนเข้าไปในเกียวโตและเกลี้ยกล่อมให้องค์จักรพรรดิและราชสำนักให้ต่อต้านสนธิสัญญากับชาวต่างชาติ พันธมิตรทั้ง 4 ที่มีทั้งปัญญาชน สามัญชน และชาмуไร ที่ได้เริ่มขบวนการต่อต้านต่างชาติ มีการลอบสังหารชาวต่างชาติ ทำลายสถานกงสุลของบางประเทศ และสร้างความเสียหายในทรัพย์สินของชาวต่างชาติ ความเสียหายต่างๆที่พันธมิตรทั้ง 4 ได้สร้างขึ้นทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ต่างชาติอย่างต่อเนื่อง

เหตุการณ์ที่สร้างความเสียหายแก่ชาวต่างชาติเริ่มมีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อโซซุพยายามยึดเอาองค์จักรพรรดิและเกียวโตไว้เป็นพรรคพวกของตน โดยการเสนอให้องค์จักรพรรดิขึ้นมาเป็นผู้นำทางการทหารในการรบและขับไล่ต่างชาติ ซึ่งถือเป็นการท้าทายอำนาจของโซกุนโดยตรงและเปิดเผย แต่ในขณะที่เดียวกับชัทสึะมองว่าการกระทำของโซซุเป็นการกระทำที่รุนแรงเกินไป การเป็นพันธมิตรทั้ง 4 จึงได้จับลง แต่ความวุ่นวายภายในประเทศยังคงรุนแรงขึ้นและมีอย่างต่อเนื่อง ทำให้กองกำลังนานาชาติเริ่มมองเห็นภัยที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง เลยคิดว่าได้เวลาที่ต้องแสดงแสนยานุภาพที่แท้จริงให้ญี่ปุ่นได้เห็น ในปี 1864 ฝ่ายพันธมิตรตะวันตกได้เริ่มนำกองเรือรบไปปราบพวกโซซุ โดยมีเรือรบ 9 ลำและเรือรบของฝรั่งเศส 3 ลำ เรือรบดัตช์ 4 ลำ พร้อมกับปืนใหญ่อีก 300 กระบอกเพื่อพร้อมที่จะทำการรบกับโซซุ ในที่สุดโซซุก็ต้องยอมแพ้และขอสงบศึก ขอดเปิดช่องแคบชิโมโนะเซกิให้ต่างชาติเดินเรือได้ นอกจากนี้บากูฟุยังจำเป็นต้องยอมเปิดเมืองท่าต่างๆเพิ่มให้กับต่างชาติอีกด้วย

สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ทำให้ชาวญี่ปุ่นตระหนักได้ว่าพวกเขาไม่สามารถต่อต้านหรือปฏิเสธการเข้ามาของต่างชาติได้อีกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นในปี 1866 บากูฟุต้องทำสนธิสัญญาทางการค้า โดยการลดภาษีเหลือเพียงร้อยละ 5 ยกเลิกด่านควบคุมการค้า และเปิดให้ต่างชาติเข้ามาค้าขายโดยเสรี เพื่อเป็นการรับผิดชอบต่อความเสียหายทั้งหมดที่ต่างชาติได้รับ ชาмуไรรุ่นใหม่ได้เกิดความคิดที่โกรธแค้นที่ไม่สามารถขับไล่ต่างชาติออกไปได้ จึงนำความแค้นมาสู่โซกุนและรัฐบาลบากูฟุจนนำไปสู่การโค่นล้มโซกุนในที่สุด

เมื่อมาถึงสมัยปฏิรูปเมจิที่เริ่มขึ้นในปี 1868 ได้มีการยกเลิกระบบศักดินา แต่ข้าราชการในรัฐบาลชุดใหม่ส่วนใหญ่ก็ยังคงมาจากชนชั้นซามูไรแบบเดิม รัฐบาลใหม่เริ่มทำการปฏิรูปประเทศอย่างต่อเนื่องและพยายามพัฒนาญี่ปุ่นให้สามารถทันสมัยทัดเทียมกับตะวันตก ผู้นำใหม่ในรัฐบาลได้ละทิ้งขนบธรรมเนียมของสมัยเก่าแต่ยึดหลักปฏิบัติตามนานาชาติแทน รัฐบาลได้ทำการปฏิรูปทางการทหาร โดยเริ่มมีการเคลื่อนไหวกองทัพของซามูไร เกณฑ์คนจากทุกชนชั้นของสังคมมาฝึกทหาร ฝึกให้ใช้อาวุธที่ทันสมัยและเข้าใจคุณธรรมของระบบทหารแบบตะวันตก มีการจัดตั้งกระทรวงกลาโหม และสอนวิชาทางการทหารเพื่อทำการฝึกหัดทหารรุ่นใหม่ไว้แทนพวกซามูไร หลังจากปี 1873 ซามูไรเริ่มเผชิญปัญหาความยากจนและปัญหาการไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใหม่ได้ ซามูไรสูญเสียอำนาจที่เคยมีมาก่อนและต้องปฏิบัติตามกฎหมายใหม่ที่เพิ่งร่างขึ้นมา นอกจากนี้พระราชบัญญัติการเกณฑ์ทหารของรัฐบาลถือเป็นการเหยียดหยามศักดิ์ศรีของซามูไร ซามูไรไม่มีสิทธิในการพกดาบอีกต่อไป บุคคลที่จะพกดาบได้ต้องเป็นนายทหารในกองทัพเท่านั้น กฎหมายนี้ได้สร้างความไม่พอใจให้กับซามูไรอย่างมาก เพราะการห้ามพกดาบก็เหมือนกับเป็นการทำลายสัญลักษณ์ของซามูไรให้หมดไปจากสังคมญี่ปุ่น

การสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะ

การเปิดเรื่องของอนิเมชันกินทามะทุกภาคจะเริ่มด้วยบทพูดของเสียงชินปาจิว่า “ดินแดนแห่งซามูไรที่ประเทศของผมถูกเรียกอย่างนั้น เป็นเรื่องในอดีตเมื่อนานมาแล้ว เมื่อ 20 ปีก่อนเหล่าชาวสวรรค์จำนวนมากเดินทางลงมาจากอวกาศอันไกลโพ้นทำให้เกิดคำสั่งห้ามพกดาบและเหล่าซามูไรก็ค่อยๆสาบสูญไป แต่ในยุคสมัยในนี้ยังมีชายคนหนึ่งที่มีจิตวิญญาณของซามูไรอยู่ชื่อของเขาคือ ซากาตะกินโทกิ ร้านสารพัดรับจ้างของเขาแสนจะหวานแหววและบ๊าระห่า” บทพูดนี้ซึ่งเป็นเหมือนเรื่องย่อที่แสดงให้เห็นถึงการดำเนินเรื่องหลักของกินทามะ โดยทำการเปรียบเทียบชาวตะวันตกที่เดินทางมายังญี่ปุ่นในประวัติศาสตร์ เป็นชาวสวรรค์หรือมนุษย์ต่างดาวที่เดินทางมายังเอโดะ บทพูดนี้สะท้อนให้เห็นประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะคือ ประเทศที่คนญี่ปุ่นที่เคยมีซามูไรเป็นชนชั้นสูงในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อชาวต่างชาติพากันเดินทางมายังประเทศญี่ปุ่นและทำสนธิสัญญาต่างๆกับญี่ปุ่น ผล

การจากทำสนธิสัญญากับชาวต่างชาติและทำการเปิดประเทศทำให้ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากชาวตะวันตกมากขึ้นตามไปด้วย รัฐบาลที่ต้องการปฏิรูปให้ประเทศญี่ปุ่นทันสมัยทัดเทียมกับตะวันตกจึงได้ปฏิรูปทางการทหารและสร้างกฎหมายขึ้นมาใหม่คือ ซามูไรไม่สามารถมีสิทธิพกดาบได้อีกต่อไปผู้ที่มีสิทธิพกดาบได้ต้องเป็นนายทหารของกองทัพเท่านั้น สิทธิพิเศษทุกอย่างที่ชนชั้นซามูไรเคยได้รับในอดีตก็ได้ถูกยกเลิกทั้งหมด เมื่อสูญเสียสิทธิในการพกดาบก็เหมือนกับเป็นการทำลายสัญลักษณ์ของซามูไรให้หมดไปจากสังคมญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตามกินทามะก็ถือเป็นอนิเมะชิ้นเรื่องหนึ่งทำให้ช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ในการดำเนินเรื่องจึงมีความผิดแปลกไปจากธรรมชาติในทางลำดับทางเหตุการณ์ประวัติศาสตร์จริง กล่าวคือแม้จะมีการดำเนินเรื่องหลักอยู่ในยุคเอโดะ แต่ก็มีฉากที่เกี่ยวข้องถึงช่วงปฏิรูปเมจิด้วยเช่นกัน เช่น การเดินทางมาถึงญี่ปุ่นของต่างชาติและการทำสนธิสัญญาตามประวัติศาสตร์เกิดขึ้นในยุคเอโดะ การออกกฎหมายยกเลิกการพกดาบของซามูไรตามประวัติศาสตร์เกิดขึ้นในช่วงปฏิรูปเมจิ แต่อนิเมะชิ้นกินทามะได้นำทั้ง 2 เหตุการณ์นี้มารวมไว้ในช่วงเวลาเดียวกัน ทำให้การพูดถึงประวัติศาสตร์ที่สะท้อนจากอนิเมะชิ้นกินทามะมีการข้ามช่วงเวลาไปมาและทับซ้อนบ้างเช่นกัน

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากินทามะจากการดูอนิเมะชิ้นกินทามะทั้งหมด 6 ภาค จำนวนทั้งสิ้น 265 ตอน และได้เลือกเนื้อหาของแต่ละตอนในแต่ละภาคที่มีบทพูดของตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะ โดยผู้วิจัยได้นำบทพูดจากตอนต่างๆ ในอนิเมะชิ้นกินทามะมาเปรียบเทียบกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นที่ได้ทำการศึกษาไว้ก่อนหน้านี้ และแบ่งประวัติศาสตร์ที่สะท้อนจากอนิเมะชิ้นกินทามะออกเป็นดังนี้

ประวัติศาสตร์ประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและบทบาทของชาмуไรในสมัยเอโดะสะท้อนผ่านอนิเมชัน กินทามะ

อนิเมชันกินทามะ ภาคที่ 1

ตอนที่ 3 เริ่มเรื่องด้วยชินปาจิทำงานพิเศษอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่งในเอโดะ แต่มักทำงานผิดพลาดอยู่เสมอจึงพูดกับเจ้าของร้านว่า “ขอโทษครับผมเคยฝึกแต่วิชาดาบอย่างเดียว” เจ้าของร้านพูดกลับว่า “แกยังพูดเรื่องดาบอยู่อีกหรือ ทั้งชาмуไรทั้งดาบมันล่มสลายไปหมดแล้วแกจะเพื่อเรื่องชาмуไรไปถึงเมื่อไหร่กัน” ลูกข้าทาสวรรค์ที่นั่งอยู่ในร้านจึงพูดขึ้นว่า “พอเห็นชาмуไรแล้วมันคันไม้คันมือสมัยพวกเรามาที่นี่ใหม่ๆพวกชาмуไรคอยแต่ต่อต้านมาตลอด” และทาสวรรค์ก็บอกกับชินปาจิว่าให้เอาขนมมาให้แกวึ่ง เมื่อชินปาจิเอาขนมไปเสิร์ฟกลับถูกทาสวรรค์คนนั้นแก้งสกดขาทำให้ล้ม และแผลไปทำช็อกโกแลตพาเฟของกินโทกิคิดว่าด้วย ลูกข้าทาสวรรค์พูดต่อว่า “พอมาเป็นแบบนี้มันไม่มีคนมาคอยต่อสู้ด้วยมันเหงาจะตายไปทำให้ชวนอยากแก้งขึ้นมา” กินโทกิได้ลุกขึ้นจากโต๊ะมาต่อหน้าเจ้าของร้านที่กำลังต่อว่าชินปาจิและได้ชักดาบไม้ของตนขึ้นมา เมื่อทาสวรรค์เห็นดังนั้นเลยพูดว่า “แกเป็นใครกันสมัยนี้มีคำสั่งปลดดาบแกเลยมาพกดาบไม้แทนหรือไง” กินโทกิจึงตอบกลับว่า “โวยวายอยู่ได้พวกแกอยู่ในช่วงหาหัวหรือไง คุณสิเพราะพวกแกทะเลาะกันทำให้ช็อกโกแลตพาเฟของฉันหกหมดเลยไม่เห็นหรือไง” ทันทีที่พูดจบกินโทกิก็ได้ฟาดดาบไม้ใส่ทาสวรรค์กลุ่มนั้น ชินปาจิเห็นการกระทำของกินโทกิก็ได้นึกในใจว่า “หมอนี่สำหรับชาмуไรแล้วก็ดูโวยวายเกินเหตุแต่สำหรับนักเลงก็ดูมีสายดาที่มุงมันเกินไป” การทะเลาะกันในร้านอาหารทำให้ชินปาจิได้รับความเดือดร้อนเพราะกินโทกิได้อาดาบไม้ของตนไปเนียบไว้ที่เอวของชินปาจิ ชินปาจิที่จะถูกตำรวจจับเลยได้ตัดสินใจวิ่งตามกินโทกิมา กินโทกิได้บอกขอชินปาจิที่เอาดาบไม้มาคืนแต่ชินปาจิพูดว่า “ไม่ใช่พี่ผมเพิ่งหนีมาจากเจ้าหน้าที่ บอกแล้วว่าไม่ได้ทำแต่ไม่มีใครยอมฟังคำพูดของชาмуไรเลยแม้แต่คนเดียว” ชินปาจิที่ต้องเผชิญกับปัญหาการตกงานเลยได้พูดขึ้นอีกว่า “สมัยนี้ไม่มีใครยอมจ้างชาмуไรทำงานได้ง่ายๆหรอกนะแล้วพรุ่งนี้ฉันจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร” กินโทกิเลยสวนกลับว่า “โวยวายนำราคาจริง ๆ เจ้า 4 ตาทำไมคิดว่าตัวเองช่วยอยู่คนเดียว โลกนี้ยังมีชาмуไรที่ต้องอาศัยอยู่ในลังกระดาษและเรียกว่าบ้านแสนสุข

อยู่นะ จะพูดอะไรที่เป็น *positive* บ้างไม่เป็นไร” และกินโทก็กับชินปาจิก็ได้เจอกับโอทาเอะพี่สาวของชินปาจิโดยบังเอิญ บ้านของตระกูลชิมูระเคยเปิดเป็นโรงฝึกดาบแต่มาในปัจจุบันได้ปิดตัวลงเพราะไรลูกศิษย์ โอทาเอะได้พูดว่า “หลังจากการเปิดประเทศเมื่อ 20 ปี ชาวสวรรค์จากดาวต่างๆก็เดินทางมามากมาย เอ โคะกลายเป็นเมืองที่พัฒนาอย่างผิดหูผิดตาแต่ว่าซามูไรและดาบผู้ที่พากฎมิด้วยศักดิ์ศรีจากยุคก่อนๆค่อยๆลดลงและล้มสลายกันไป”

ตอนที่ 5 ร้านสารพัดรับจ้างได้ถูกขอร้องให้มาช่วยส่งพัสดุแทนบุรุษไปรษณีย์ที่บาดเจ็บเพราะรถมอเตอร์ไซด์ล้ม เมื่อมาถึงที่ตามที่เจ้าหน้าที่ส่งพัสดุ ชินปาจิก็พูดขึ้นว่า “อ้าวสถานทูตเหอเนี่ยมันสถานทูตดาวอินูนี่ครับ ชาวอินูนี่ก็คือ ชาวสวรรค์ที่มาที่โลกเป็นพวกแรกใช่ไหมครับ” กินโทก็ตอบกลับว่า “เออ พวกบ๊าระห้าที่ยังปีนใหญ่ถล่มปราสาทเอ โคะจนเราต้องเปิดประเทศไงล่ะ มาที่ไม่สมควรซะแล้วสิ” แล้วก็ได้มีเจ้าหน้าที่สถานทูตดาวอินูนีเดินออกมาถามร้านสารพัดรับจ้างว่ามาทำอะไร ชินปาจิเลยรีบตอบว่า “พวกผมแค่มาส่งของที่รับฝากมาเท่านั้นครับพี่” กินโทก็ได้ยื่นพัสดุให้กับเจ้าหน้าที่ดาวอินูนี เจ้าหน้าที่คนนี้เลยพูดว่า “ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าจะมีพัสดุมาส่ง พักหลังยังมีประกาศเตือนเรื่องคดีรอบวางระเบิดอยู่ด้วยแถวนี้ก็เลยห้ามผ่านกลับไปซะ” กินโทก็เลยัดเขียดให้เจ้าหน้าที่คนนั้นรับพัสดุโดยพูดว่า “อาจจะเป็นอาหารหมาก็ได้นะรับๆ ไปเถอะ” (ดาวอินูนีเป็นมนุษย์ต่างดาวที่มีหน้าตาเหมือนสุนัข) เจ้าหน้าที่ดาวอินูนีตอบกลับว่า “ของพั้นนั้นใครจะไปกิน” พร้อมเอามือปิดพัสดุจากกินโทกินกระเด็นเข้าไปในสถานทูตและพัสดุนั้นก็เกิดการระเบิดขึ้นในสถานทูตดาวอินูนี ร้านสารพัดรับจ้างเห็นแบบนี้จึงรีบพยายามจะวิ่งหนี แต่พวกเจ้าหน้าที่ดาวอินูนีได้พยายามที่จะจับทั้ง 3 คนไว้ทันได้นั้น คาซึระ โคะทาโร่ก็ปรากฏตัวออกมาเพื่อช่วยพวกกินโทกิ คาซึระ กินโทกิ ชินปาจิ และคาซึระ ทั้ง 4 คนได้พากันวิ่งหนีโดยไม่รู้ว่ามีกลุ่มตำรวจติดอาวุธชินเซ็นกุมิได้ทำการแอบตามคาซึระอยู่ อิชิคาตะ โทชิโร่ รองหัวหน้ากลุ่มชินเซ็นกุมิได้พูดว่า “ยามาซากิไม่ว่าวิธีไหนก็ต้องหาที่กบดานของพวกมันให้ได้” และได้หยิบใบประกาศจับของคาซึระที่เขียนว่า “คาซึระ โคะทาโร่ นักรบขับไล่ต่างแดน อดีตหน่วยจู่โจม ถ้าพบเห็นหน้านี้รีบแจ้งข้อมูล ตำรวจเอ โคะ” ขึ้นมาดูพร้อมกับพูดว่า “วีรบุรุษผู้เคยต่อต้านพวกชาวสวรรค์เมื่อสมัยที่ชาวสวรรค์เดินพันพันไปทั่วก็เป็นแค่พวกก่อความไม่สงบอย่างนั้นหรือ ป่านี้นี่ยังมั่งมันขับไล่ชาวสวรรค์ออกไปอีกหรือ ผีนกลางวันไปเหอะ” เมื่อพูดจบก็ได้หันไปปลุกโอคิตะ โชโกะ

ผู้ที่เป็นหัวหน้าหน่วยที่ 1 ของชินเซ็นกุมิและพูดต่อว่า “นี่แกเสียงระเบิดดังขนาดนี้ยังนอนอยู่ได้นะ” โอคิตะที่เพิ่งตื่นก็พูดว่า “เสียงระเบิดหรือจัดการมีระเบิดต่อเนื่องไม่ได้อีกแล้วหรือครับ มัวทำอะไรอยู่เนี่ยคุณอิจิกะตั้งใจทำงานหน่อยสิ” อิจิกะเลยตอบกลับว่า “แกอยากนอนต่ออีกรอบรีไรง ไม่ว่าพวกชาวสวรรค์จะโดนระเบิดกี่รอบก็ไม่สนหรอก เราปล่อยพวกมันไปก่อนพอมันรวมตัวกันเมื่อไหร่ค่อยฟันมันทีเดียวชินเซ็นกุมิเราจะได้โดคเคนบนเวที ชักสนุกขึ้นมาแล้วสิ” ทางฝั่งพวกกินโทกิที่กำลังดูข่าวในโทรทัศน์กันอยู่ก็ได้เห็นว่ามีรูปพวกตนเองในข่าวและได้กลายเป็นผู้ต้องสงสัยไปเรียบร้อยแล้ว ชินปาจิก็พูดขึ้นมาว่า “ถ่ายได้ชัดจริงๆด้วยท้ายังไงดี โคนท่านพี่ฆ่าตายแน่ๆเลย กลายเป็นเรื่องเข้าใจผิดแล้วนะครับทำไมพวกเราต้องเจอแบบนี้ด้วย พอเจอคุณคาซึระก็ยิ่งช่วยซ้ำช่วยซ้อนเข้าไปใหญ่เลย ทำให้พวกเราต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ได้เนี่ยคุณกินรูจิกเขาไซ้ไหมครับเขาเป็นคนแบบไหนหรือครับ” กินโทกินที่นอนกินขนมอยู่ก็ตอบไปว่า “มีระเบิดนะ” ขณะที่ชินปาจิกำลังตกใจกลับคำตอบของกินโทกิกะก็รีบรีบพรวดพราดก็เดินเข้ามาในห้องและพูดว่า “อย่าพูดอะไรแบบนี้สิกินโทกิ พวกเราไม่ใช่มีมือวางระเบิดหรอกนะพวกเราก็คือนักรบขับไล่ต่างแดน” และตัดมาที่ฉากตำรวจพิเศษที่ว่าชินเซ็นกุมิโดยมีคอนโด อีซาโอะ ผู้เป็นหัวหน้าของชินเซ็นกุมิกำลังคุยอยู่กับอิจิกะ “ได้เบาะแสแล้วหรือ” อิจิกะตอบคอนโดได้ว่า “ครับ ตอนนี้ให้ยามาซากิสะครอยอยู่การจะถล่มแหล่งกบดานของพวกมันก็แค่รอเวลาเท่านั้นคุณคอนโด” กลับมาที่ฐานของนักรบขับไล่ต่างแดนของคาซึระที่ตอนนี้มีพวกร้านสาร์ปะดัดรับจ้างอยู่ด้วย คาซึระได้พูดว่า “ขับไล่พวกแมลงชาวสวรรค์ที่ทำให้ดินแดนนี้ต้องแปดเปื้อนแล้วก่อตั้งดินแดนซามูไรขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งที่เราทำนั่นคือการขับไล่เพื่อรักษาดินแดนนี้ไว้” คาซึระซึ่งเป็นชาวสวรรค์ชนเผ่ายาโตะเพิ่งมายังเอโดะได้ไม่นานจึงไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นและไม่รู้ว่านักรบขับไล่ต่างแดนคืออะไรชินปาจิเลยอธิบายให้คาซึระฟังว่า “การขับไล่เกิดขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อนตอนที่ตอนที่ชาวสวรรค์เข้าลูกกลานนั่นคือความรู้สึกต่อต้านมนุษย์ต่างดาว เหล่าซามูไรที่รู้สึกถึงอันตรายที่ถูกชาวสวรรค์กดขี่ให้เปิดประเทศจึงพยายามขับไล่พวกมันออกไปด้วยการรวมพลังกันต่อสู้ แต่ว่าพอรัฐบาลได้เห็นพลังอันร้ายกาจของชาวสวรรค์ก็เกิดหวาดกลัวจึงได้เพิกเฉยต่อซามูไร และทำสนธิสัญญาที่ถูกเอารัดเอาเปรียบต่าง ๆ นานา ชาวสวรรค์ที่กุมอำนาจรัฐบาลจึงได้ชิงดาบไปจากซามูไรเพื่อปลดกำลังรบจากพวกเขา” กินโทกินที่เห็นบุรุษไปรษณีย์คนหนึ่งที่ฝากให้พวกเขาไปช่วยส่งพัสดุให้สถานทูตดาวอินุกำลัง

อยู่กับพวกคาซีระก็พูดว่า “ท่าทางพวกเรารองจะถูกหลอกแล้วสินะ ไซ้ใหม่ล่ะพี่ชายบุรุษ ไปรษณีย์ ฝีมือแกทั้งหมดเลย ไซ้ใหม่คาซีระเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นพักหลังเนี่ยทั้งงานนี้ด้วย” คาซีระได้ตอบว่า “หิ ไม่ว่าต้องใช้วิธีสกปรกยังไงก็ต้องเอาของที่ปรานารถมาให้ได้ กิน โทกิเราจะสร้างประเทศที่พอนเพะนี่ขึ้นใหม่อีกครั้ง มาจับดาบร่วมกันกับฉันอีกครั้งได้หรือไม่พลังน่าสะพรึงกลัวของนายอสูรสีขาวยอิมพลังนั่นอีกครั้งเถอะ” กิน โทกิได้ตอบกลับไปว่า “สงครามของพวกเราจบไปแล้วนะ จะหมกมุ่นกับมัน ไปถึงเมื่อไหร่เป็นแม่ฟัวหรือไงแก” คาซีระได้ยืนดั่งนั้นก็พูดกลับไปว่า “นี่แกบ้าไปแล้ววี๊ ไรทุกคนเค้าก็มุงมันกันทั้งนั้นแหละเพราะแกมันไม่เคยคิดที่จะเอาจริงเอาจริงอะไรผู้หญิงถึงได้เมินแกหมดยังงี้เล่า” กิน โทกิกับคาซีระก็ได้เถียงกันไปเถียงกันมาและคาซีระก็กลับมาพูดต่อว่า “สงครามของพวกเรายังไม่ได้จบลงซะหน่อย ในตัวแกเองก็ยังมีบางสิ่งหลงเหลืออยู่กิน โทกิ กอบกู้ชาติ ความแค้นที่มีต่อรัฐบาลและชาวสวรรค์ที่ปลิดชีพเพื่อนพ้องของพวกเราคนแล้วคนเล่า ขับไล่พวกชาวสวรรค์แล้วกอบกู้ประเทศคืนมาอีกครั้งมันคือสิ่งที่พวกเราผู้รอดชีวิตควรกระทำเพื่อคนที่ตายไปแล้วไม่ใช่หรือไง” ระหว่างที่คาซีระพยายามชวนกิน โทกิมาเข้าร่วมกลุ่มอยู่นั้นชินเซ็นกุมิก็ได้ทำการบุกมาถึงที่กบดานของคาซีระได้แล้ว คาซีระที่เห็นพวกชินเซ็นกุมิเลยได้สั่งให้ทุกคนรีบหนีไป ขณะที่วิ่งหนีชินปาจิก็ถามขึ้นมาว่า “ใครกันครับคนพวกนี้” คาซีระเลยตอบไปว่า “กลุ่มตำรวจติดอาวุธชินเซ็นกุมิ ตำรวจหน่วยพิเศษที่ตั้งขึ้นเพื่อกำจัดผู้ก่อการไม่สงบโดยเฉพาะ” คาซีระได้คิดจะไซ้ระเบิดกับพวกชินเซ็นกุมิกิน โทกิเลยพูดกับคาซีระว่า “คาซีระพอแค่นี้เถอะนะไม่ว่ามือแกจะเป็นเลือดแค่ไหนพวกพ้องที่ตายไปก็ไม่ดีใจขึ้นหรอก ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วอย่าถลำลึกไปมากกว่านี้เลยนะ” คาซีระจึงเถียงกลับไปว่า “คนที่ถลำลึกคือแกนั่นแหละกิน โทกิ พอยุคสมัยเปลี่ยนไปหน่อยกลับทำตัวเอนเอียงตามไปด้วย นักสู้ที่แท้จริงจะต้องตั้งมั่นในเจตจำนงของตนเองต่อไปเรื่อยๆสิ” กิน โทกิได้ยืนดั่งนั้นก็พูดกลับไปว่า “แล้วนักสู้ที่ยึดมั่นจนหน้ามืดตามัวจะทำอะไรเพื่อของพั้นนั้นจะยอมเสียพวกพ้องไปอีกอย่างนั้นหรือ ถ้าแบบนั้นฉันไม่เอาด้วยหรอก ถ้ายังมีชีวิตอยู่ฉันจะขอทะเลาะเจตจำนงของตนเอง มีชีวิตอยู่บนหนทางที่สวยงามและปกป้องสิ่งที่ฉันอยากปกป้อง”

ตอนที่ 17 เป็นตอนที่มิเทสกาลครบรอบวันเปิดประเทศที่ชาวสวรรค์มายังโลกได้ 20 ปี และพวกร้านสารพัดรับจ้างก็ต้องไปเป็นลูกมือของเก็น ไก่เพื่อสร้างจักรกลสำหรับงานเทศกาล เริ่มเรื่องด้วย

ทากาสุงิ ซินสุเกะผู้เป็นตัวละครของเรื่องปรากฏตัวขึ้นครั้งในอนิเมชั่น และได้คุยอยู่กับคาซึระโดยพูดว่า “ซึระยังหนีการจับกุมของรัฐบาลไม่เปลี่ยนเลยนะ” คาซึระตอบไปว่า “ไม่ใช่ซึระ คาซึระต่างหาก ว่าแต่ทำไมแกมาอยู่ที่นี่ได้” ได้ยินมาว่าแกหนีการติดตามของรัฐบาลจนทิ้งเมืองหลวงไปแล้วนี่” ทากาสุงิตอบกลับว่า “ก็ได้อินมาว่ามีงานเทศกาลต่างๆนอนๆมันทนไม่ไหวก็ต้องมาให้ได้” คาซึระพูดกลับไปว่า “ถ้าชอบงานเทศกาลก็เอาแต่พอดีสิ แกนะถูกรัฐบาลเกลียดชังมากกว่าฉันซะอีกนะเดี๋ยวก็ตายหรอก” ทากาสุงิจึงพูดต่อไปว่า “แหมๆ ท่าน โซกุนผู้ยิ่งใหญ่ในงานเทศกาลทั้งที่จะให้พลาดได้อย่างไร” คาซึระที่กำลังตกใจกลับคำพูดของทากาสุงิพูดว่า “นี่แกรู้ได้ยังไง หรือว่า...” ทากาสุงิหัวเราะและตอบคาซึริไปว่า “ไม่ได้คิดจะทำอะไรใหญ่โตขนาดนั้นหรอก แต่ว่ามันจะต้องสนุกมากๆแน่เลยนะถ้าระหว่างงานเทศกาลเกิดหัวของ โซกุนลอยกระเด็นหลุดออกมาแล้วละก็ทั้งรัฐบาลทั้งโลกได้เปลี่ยนครั้งใหญ่แหงๆ” กลับมาที่ทางฝั่งพวกกิน โทกิที่ได้อ่านหุ่นยนต์ของเก็น ไกอังเก็น ไกจึงพูดว่า “ทำยังไงดีเนี่ยแบบนี้ไม่ทันงานเทศกาลแน่เลย อีก 3 วันจะมีงานเทศกาลฉลองครบรอบ 20 ปีการเปิดประเทศอีกทั้งท่าน โซกุนก็จะเสด็จมาที่งานนี้อีกด้วยฉันก็เลยตั้งใจจะเปิดแสดงหุ่นยนต์จักรกลของฉันในงานนี้เพื่อรัฐบาลจะหันมาสนใจบ้าง จะทำยังไงดีเนี่ยถ้าไม่ทันงานนี้ต้องคว้านท้องลูกเดียว” โอโทเซะพูดกลับเก็น โทว่า “นี่คุณจะไม่เป็นไรแน่หรือ” เก็น ไกอพูดต่อว่า “ต้องลุยเองเท่านั้นถ้าทำได้รุ่งคงทัน” โอโทเซะจึงพูดต่อไปว่า “ไม่ใช่เรื่องนั้นเรื่องลูกชายคุณต่างหากละ ลูกชายของคุณน่าจะถูกรัฐบาลบาคูฟู...” เก็น ไกอเลยตอบไปพร้อมมองหน้าหุ่นยนต์ที่ชื่อว่าซานุโระว่า “โอโทเซะเอ๊ยคนแก่คนเฒ่าอายุยืนริบๆลืมเรื่องแยๆ ไปสะตึกว่านะ ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเจ้านี้เป็นลูกชายของฉัน” แล้วเก็น ไกก็นึกถึงอดีตตอนที่ตนเองคุยกับลูกชาย ลูกชายของเก็น ไกอพูดว่า “นี่พ่อหยุดเดี๋ยวนี้นะพ่อทำไมถึงได้สร้างเครื่องจักรฆ่าคนแบบนี้ขึ้นมา พ่อบอกเองไม่ใช่หรือว่าอยากจะสร้างเครื่องจักรไว้สำหรับช่วยเหลือผู้คน” เก็น ไกอตอบลูกชายกลับไปว่า “นี่ไงละมันถึงเวลาที่ว่าแล้วปล่อยไว้แบบนี้ดินแดนของเราต้องถูกชาวสวรรค์ยึดครองแน่สิ่งที่พ่อจะทำได้ในตอนนี้มีแค่เรื่องนี้เท่านั้น” ลูกชายเลยพูดขึ้นมาว่า “ถ้าฉันจะออกไปสู้แทนมันเอง พ่อจะอยู่ๆก็เลิกหัวเราะไปเฉยๆเลยใช่ไหมแต่ผมน่าจะชอบเห็นแผ่นหลังของพ่อที่อาบไปด้วยน้ำมันเครื่องที่สร้างหุ่นยนต์อย่างสนุกสนานเหมือนกลับเด็กๆที่กำลังเล่นกันอย่างสนุกสนานบนพื้น โคลนแต่สีหน้าของพ่อที่ทำงานตอนนี้ผมไม่อยากเห็นอีกแล้ว” มาที่ฉากในที่ทำกรของชินเซ็นกุมิ อิชิคาตะได้พูดขึ้นมาว่า “ฟัง

ให้คืนะงานครบรอบวันเปิดประเทศนี้ขึ้นเช่นกุมิเราได้รับมอบหมายให้คุมครองท่านโชกุน ถ้าท่านโชกุนมีรอยแผลแม้แต่รอยขีดข่วนล่ะก็พวกเราทุกคนหัวหลุดจากบ่าแน่นจำใส่สมองไว้เลยเจอใครน่าสงสัย ฟันได้เลย ส่วนนี้เป็นข้อมูลที่ยังไม่ได้รับการยืนยันนะมีเจ้าตัวร้ายกาจมันได้มายังที่เอ โคะแห่งนี้แล้ว” โอคิตะเลยถามไปว่า “ตัวร้ายกาจนั่นหรือใครหรือครับ” อิจิคาตะตอบกลับไปว่า “ก่อนหน้านี้มีคดีที่คนในรัฐบาลสืบกว่าคนถูกสังหารขณะประชุมกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเป็นฝีมือของมันนี่แหละ ในบรรดานักรบจับไล่ชายแดนทั้งหมดมันเป็นคนที่โหดเหี้ยมและอันตรายมากที่สุดชื่อทากาสุงิ ชินสุเกะ” ถึงวันงานเทศกาล เก็นไกที่เห็นหุ่นยนต์ซาบูโรที่กำลังเที่ยวงานเทศกาลอย่างสนุกสนานอยู่กับคางุระ และชินปาจิจึงพูดขึ้นว่า “แปลกจังเลยทำไมซาบูโรมันดูสนุกไปด้วยเนี่ย” กิโนโทกิเลยพูดว่า “ก็เพราะว่ามันน่าจะสนุกกว่าที่จะมาทำงานกับตาแก่หน้าเครียดยังไง” เก็นไกได้ยินดังนั้นเลยพูดว่า “หิ พูดเหมือนลูกชายของฉันเลย” กิโนโทกิที่ไม่เคยรู้ว่าเก็นไกมีลูกเลยถามว่า “ลูกชายหรือ มีลูกด้วยหรือเนี่ย” เก็นไกตอบกิโนโทกิกลับไปว่า “แต่ตายไปแล้วล่ะนะ คือไปร่วมสงครามจนต้องตายจะเป็นคนที่ชอบเครื่องจักรเหมือนๆกับฉันมักจะคอยซ่อมเครื่องจักรตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กแล้วพอมาคิดถึงสมัยก่อนแล้วมันเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดเลยเมื่อก่อนคอยซ่อมแซมเครื่องจักร เครื่องยนต์ก็เพราะว่าใจรักจนได้ชื่อว่าเป็นนักประดิษฐ์อันดับหนึ่งของเอ โคะ เครื่องจักรก็เลยกลายเป็นหน้าที่การงานในชีวิตของฉันไปเลยนะสิ แต่ว่าเจ้าลูกชายพอเห็นฉันเป็นแบบนี้ก็เลยออกจากบ้านไปแล้วก็จบกัน ว่าแต่ฉันได้ยินจากคุณ โอโทเซะว่าแกเคยทำสงครามนี่” กิโนโทกิเลยตอบไปว่า “มันไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่อะไรหรอกแล้วยังมีเพื่อนฝูงมากมายที่ตายไปอีกด้วย” เก็นไกถามกิโนโทกิต่อว่า “ไม่คิดจะล้างแค้นบ้างเลยหรือ ไม่เคยคิดจะเอาคืนจากพวกรัฐบาลหรือชาวสวรรค์เพื่อพวกพ้องบ้างหรือ” กิโนโทกิได้ยินสิ่งที่เก็นไกพูดเลยถามแบบยังไม่ทันจบคำถามไปว่า “นี่ตาหรือว่า...” เก็นไกที่รีบตัดบทสนทนากิโนโทกิก็พูดว่า “จริงสินะฉันต้องปรับเครื่องอีกนี่ขอตัวก่อนนะ” ลอนโด้ที่เห็นอิจิคาตะกำลังต่อว่ายามาซากิอยู่ที่พูดว่า “อย่าเข้มงวดนักสิ โทชิวันนี่มีงานเทศกาลนะ” อิจิคาตะเลยตอบกลับไปว่า “ขอมไม่ได้หรอก ถ้าเจ้าทากาสุงิมันฉวยโอกาสตอนเราเพลอมันต้องสนุกกับการก่อเรื่องวุ่นวายคนอย่างมันไม่มีทางพลาดงานใหญ่ๆแบบอย่างแน่นอน” และแล้วก็ถึงเวลาโชว์หุ่นจักรกลของเก็นไกโดยเก็นไกได้ให้บรรดาหุ่นยนต์ของเขาทำการยิงพลูโซว์ ขณะที่ยิงพลูอยู่นั้นทากาสุงิก็ปรากฏตัวขึ้นหลังกิโนโทกิและพูดว่า “งานเทศกาลมันก็ต้องแรงๆแบบนี้สิ” กิโนโท

กิติได้ยืนทากาสุจิมายืนอยู่ด้านหลังตนเองจึงพยายามชักดาบไม้ของตนขึ้นแต่ทากาสุจิก็หยุดการชักดาบของกิติโทกิได้และพูดว่า “อย่าดีกว่า คนที่ได้ชื่อว่าชิโรยาจะกลับถูกเข้าประชิดด้านหลังได้ กิติโทกิแกอ่อนแอลงรีเปล่า” กิติโทกิที่เห็นทากาสุจิมายืนอยู่ข้างงานเทศกาลเลยถามไปว่า “ทำไมแกถึงมาอยู่ในที่แบบนี้ได้” ทากาสุจิก็ตอบกลับไปว่า “เอาเถอะหน้า ดูอยู่เฉยๆเถอะเดี๋ยวการแสดงสนุกๆก็จะเริ่มขึ้นแล้ว” และเกินไอก็ได้สั่งให้หุ่นยนต์ซาบุโร่สั่งการยิงระเบิดควันไปแถวที่นั่งของโซกุนและแถวตำแหน่งที่ชินเซ็นกุมิยืนประจำการอยู่ เมื่อเห็นชาวบ้านหนีไปหมดแล้วเกินไอก็ได้สั่งให้บรรดาหุ่นยนต์ของตนทั้งหมดมาสู้กับพวกชินเซ็นกุมิ ขณะที่เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นทากาสุจิจึงชักดาบจ่อหลังกิติโทกิอยู่ก็พูดว่า “จำได้รีเปล่ากิติโทกิมันนะเคยประจำการอยู่ในกองทัพอสูรมาก่อน ในหน่วยนั้นมีชายที่ชื่อว่าซาบุโร่อยู่ด้วยฝีมือดาบก็ไม่เท่าไรแต่ฝีมือด้านเครื่องจักรไม่ธรรมดาเลยละ เขาบอกว่าไม่ได้มาเพื่อทำสงครามแต่มาเพราะกำลังทะเลาะกับพ่อเขาจะพู่เกี่ยวกับพ่อตัวเองอยู่เสมอๆแต่เขาอย่างนั้นกลับต้องมาตายก่อนกลับไปหาพ่อซะได้เรื่องมันซึ่งโหดร้ายมากเลยนะ พวกเราอุส่าห์สู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายปกป้องดินแดนจากชาวสวรรค์แท้ๆ แต่เจ้ารัฐบาลชิซาดาดันเข้าข้างชาวสวรรค์หน้าตาเฉย กองทัพอสูรก็เหมือนหน่วยอื่นๆถูกตลบหลังจัดการจนสิ้นซาก พอเห็นหัวของลูกประจานอยู่ข้างแม่น้ำคนเป็นพ่อจะคิดยังไงนะ เคาไม่ยากเลยชิโรเปล่า” กิติโทกิที่ได้ยินแบบนี้ก็พูดว่า “ทากาสุจิกินที่ยุคคุณตาคือแกเองหรือ” ทากาสุจิสวนกลับไปว่า “ยุ้งนั้นหรือ พูดบ้างมันเห็นเขี้ยวของเขาต่างหากล่ะแค่ไปคุยด้วยนิดเดียวเอง มันเข้าใจดีเลยละความเจ็บปวดของคุณตาคนนั้นเพราะ ในใจของผันทอนนี้ได้มีสัตว์ร้ายสีดำสิงสถิตอยู่ไง เพื่อล้างแค้นให้เพื่อน เพื่อให้มันเจ็บปวดแบบเรา ช่ามันช่ามันสิ มันคงอยู่ในหัวตลอด กิติโทกิแกไม่เคยได้ยินเลยอย่างนั้นหรือ ไม่ลึกลับไม่เคยได้ยินหรือคนที่ไม่มองอดีตใช้ชีวิตเฉื่อยชาไปวันๆคนที่สูญเสียเขี้ยวไปแล้วแบบแกไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของพวกเราหรอก” กิติโทกิได้เอามือจับดาบของทากาสุจิจึงพูดว่า “ทากาสุจิจ๊ะ มองฉันผิดแบบนี้ก็แย่สิแค่สัตว์ร้ายฉันก็เลี้ยงไว้เหมือนกันแต่สัตว์ร้ายของผันทันตัวสีขาวชื่อซาเคฮารุไงละ” เมื่อพูดจบกิติโทกิก็ได้ต่อทากาสุจิจัดมาที่เกินไอก็จะให้ซาบุโร่ให้กระสุนจริงยิงใส่ที่นั่งโซกุนแต่ชินปาคิจิได้มาขอร้องให้หยุดและได้บอกว่าท่านโซกุนหนีไปนานแล้ว แต่เกินไอก็ไม่สนใจและเปลี่ยนจะมายิงใส่พวกชินเซ็นกุมิแทน กิติโทกิก็ได้ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าเกินไอกะชินปาคิจิและพูดว่า “สมัยนี้การล้างแค้นไม่เป็นที่นิยมแล้วนะ ซาบุโร่ตายไปแล้วนะไม่มีใคร

ต้องการให้เป็นแบบนี้หรือคุณเองก็น่าจะเข้าใจดีที่สุดไม่ใช่หรือ” เก็นไกตอบกลับไปว่า “ก็เข้าใจอยู่หรอกแต่ฉันเจ็บปวดจนจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว ลูกชายฉันต้องไปเจอเรื่องแบบนี้แล้วทิ้งให้ฉันต้องใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพังคนเดียวต้องมาทนเห็นแต่เรื่องเจ็บปวดจนเกินจะทนแล้ว หัวของโซคุนจะเป็นยังไงฉันไม่สนหรอกเรื่องที่ว่าทำไมคนอื่นเพื่อคนที่ตายไปมันไม่ทำให้อะไรดีขึ้นฉันรู้ดีแต่ฉันก็แค่อยากจะตายแบบเดียวกันกับพวกนั้นก็เท่านั้นแหละเพราะฉะนั้นหลีกเลี่ยง” เมื่อเก็นไกสั่งให้ซาบุโร่ชิงซาบุโร่กลับไม่ฟังตามคำสั่งและบอกว่า “ผมชอบพ่อที่กำลังซ่อมเครื่องจักรเหมือนกลับเด็กที่กำลังเล่นโคลนอย่างสนุกสนาน ชอบที่สุด” มาที่จากทากาสุงิยืนอยู่และคาซึระเดินเข้ามาพูดด้วยว่า “ดูท่าจะล้มเหลวสินะ” ทากาสุงิพูดว่า “มีสิ่งไม่คาดฝันเข้ามาขวางนะ คิดว่ามันหมดเขี้ยวเล็บไปนานแล้วแต่ทุกคำนวณผิดไปเยอะเลยนะ” คาซึระพูดต่อว่า “ไม่ว่าใครมีสิ่งที่จะต้องปกป้องแล้วก็มีเขี้ยวด้วยกันทั้งนั้นอย่างแก่ที่ไม่มีอะไรให้ปกป้องก็เป็นแค่สัตว์ร้ายธรรมดาเท่านั้นแหละ” ทากาสุงิพูดว่า “เป็นสัตว์ร้ายก็พอแล้วฉันไม่มีอะไรให้ปกป้องจริงๆนั่นแหละ ไม่จำเป็นด้วยก็แค่ทำลายทุกอย่างให้สิ้นจนกว่าจิตใจจะสงบ”

ตอนที่ 23 เริ่มเรื่องด้วยคาซึระจับฉลากถูกรางวัลที่หนึ่งได้ตัวทัวร์อวกาศสำหรับ 3 ท่าน ทำให้กินโทกิ ชินปาจิ และคาซึระได้ไปเที่ยวอวกาศกันแต่ขณะที่กำลังนั่งยานท่องเที่ยวอวกาศกันอยู่ก็มีโจรปล้นยานอวกาศขึ้นแต่กินโทกิกับคาซึระก็สามารถจัดการกับโจรพวกนั้นได้ และก็ได้บังเอิญเจอกับซากาโมโต้ ทัดสึมะ ที่จริงๆแล้วเป็นเพื่อนเก่าของกินโทกิ คาซึระ และทากาสุงิสมัยร่วมกันขับไล่ชายแดน แต่ทันทีที่เจอกันยานก็ได้เกิดการระเบิดและนักบินที่ขับยานอวกาศก็ได้รับบาดเจ็บทำให้ยานตกลงสู่ดาวดวงหนึ่งในอวกาศ ย้อนไปในสมัยอดีตของกินโทกิกับซากาโมโต้ ซากาโมโต้ที่กำลังนั่งคุยอยู่กับกินโทกิพูดว่า “ตัดสินใจแล้วจะออกเดินทางสู่อวกาศจะให้เราร่อนอยู่ติดดินแบบนี้คอยต่อสู้กับชาวสวรรค์ต่อไปมันไม่เห็นอนาคตระหว่างที่พวกเราใช้ชีวิตอยู่แบบนี้พวกชาวสวรรค์ก็รุกรานโลกไปเรื่อยๆ เราฝืนกระแสโลกไม่ไหวหรอกนะสงครามนี้เราก็ได้แค่เฝ้ามองเพื่อนพ้องตายไปเท่านั้น ฉันนะไม่อยากเห็นเพื่อนพ้องต้องตายอีกแล้ว จากนั้นไปถ้าไม่มองลงมาจากที่สูงคงไม่ได้แล้วทั้งชาวโลกชาวสวรรค์ ไม่จำเป็นต้องเป็นจุดที่สูงยิ่งกว่าดวงดาวขึ้นไปอีกนะ ดังนั้นฉันจะท่องอวกาศลอยไปในจักรวาลในยานลำใหญ่” กลับมาที่ปัจจุบันในดวงดาวที่ยานตกลงมา ลูกน้องของซากาโมโต้ได้นำเรืออวกาศมาช่วยพวกซากาโมโต้และช่วยผู้คนที่ติดอยู่ในดาวร้างแห่งนี้ ชินปาจิที่เห็นเรือรำนี้อีกก็ได้ถามซากาโมโต้ว่า “คุณซากาโมโต้

ครับนี่มัน...” ซากาโมโต้เลยอธิบายให้ฟังว่า “เรือไคเอ็นไตะนะ เป็นเหมือนกองเรือการค้าของนั่นเองมันไม่ใช่กองเรือสำหรับการรบแต่เรือทั้งหมดเป็นเหมือนบริษัทหนึ่งเลย” ซินปาลิจามต่อว่า “บริษัทเทรอ” ซากาโมโต้ตอบว่า “ใช่แล้ว พวกเราใช้เรือพวกนี้ทำการค้าขนาดยักษ์ ออกทะเลตามความมากมายเพื่อซื้อขายสินค้าต่างๆ แต่ว่าพักหลังอวกาศมันอันตรายมากขึ้นพวกเราเลยต้องติดอาวุธด้วย” ซินปาลิจเห็นแบบนั้นเลยพูดว่า “คุณซากาโมโต้ไม่ใช่คนบ้าธรรมดาๆเลยนะครับ” ซากาโมโต้หัวเราะและตอบกลับไปว่า “จะร้องไห้ทำไมหนี่ยะ การจะเคลื่อนไหวผู้คนไม่ใช่กำลังรบหรืออุดมการณ์แต่เป็นกำไร ถ้าทำให้ทั้งชาวโลกและชาวสวรรค์ได้กำไรทั้งคู่ได้ความสัมพันธ์ก็จะมั่นคงไปด้วย ฉันทเองก็จะปกป้องดินแดนของเราด้วยวิธีทางของฉัน” ซินปาลิจได้ยินแบบนี้ก็พูดว่า “ขอไปเลยนะครับ แต่ว่าหัวหน้าของเรายังเอื่อยเอื่อยอยู่เลยนะครับ” ซากาโมโต้หัวเราะและพูดว่า “ก็หมอนั่นเป็นพวกขาดหลักให้ยึดแต่ว่าลูกผู้ชายที่เรียกคนให้มารวมกันได้ต้องมีอะไรอยู่นะๆ ฉันทเองก็เห็นอะไรเปล่งประกายอยู่ในตัวมันเหมือนกันนะ” ขณะที่มิเร่เรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นมุทลีลูกน้องของซากาโมโต้ก็พูดว่า “ซากาโมโต้เป็นคนที่ยิ่งเพื่อนพ้องในสงครามขับไล่ชายแดนและเดินทางสู่อวกาศคิดว่าเพราะอะไรเขาถึงทำแบบนั้น ก็เพื่อส่วนรวมไงล่ะแทนที่จะมองสงครามตรงหน้ากลับมองไปไกลกว่านั้น เขาคิดและตัดสินใจไปไกลกว่านั้นเพื่อดินแดนของตนเอง”

เมื่อวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและอนิเมะชั้นกินทามะภาคที่ 1 จะพบว่าประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะ ในช่วงปี 1853 เป็นช่วงแรกๆที่ชาวต่างชาติได้เริ่มเดินทางมายังญี่ปุ่นเพื่อที่จะทำการเจรจาทำสนธิสัญญาซึ่งชนชาติแรกที่เดินทางเพื่อทำสนธิสัญญาก็คืออเมริกา ที่นำโดยนายพลเรือจัตวาแมทธิว ซี เพอร์รี่ที่มาพร้อมกับขบวนเรือรบอันทันสมัย 3 ลำ ในตอนแรกญี่ปุ่นไม่ยอมทำตามคำเรียกตามที่เพอร์รี่ขอมมา เพอร์รี่จึงได้ยิงปืนใหญ่แสดงแสนยานุภาพของเรือรบ เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างความแตกตื่นและหวาดกลัวให้กับรัฐบาลบาคุฟุและชาวเมืองเป็นอย่างมาก และในที่สุดในปี 1854 ญี่ปุ่นและอเมริกาก็ได้ลงนามกันในสนธิสัญญาคานากาวะ ในอนิเมะชั้นตอนที่ 5 ได้เปรียบเทียบกับอเมริกา ตะวันตกชาติแรกที่เดินทางมายังญี่ปุ่นเป็นชาวสวรรค์ดาวอินุอิชาวสวรรค์พวกแรกที่เดินทางมายังเอโดะ และมีบทพูดที่แสดงให้เห็นว่าในช่วงสมัยที่ต่างชาติเดินทางมายังญี่ปุ่นแรกๆได้ก่อให้เกิดความไม่พอใจต่อคนในชาติอย่างมาก เพราะอุดมการณ์ชาตินิยมของชาวญี่ปุ่นในสมัยนั้นกับพื้นฐานความคิดในสังคมที่ว่า

ญี่ปุ่นคือประเทศที่พระเจ้าเลือกแล้วให้เหนือกว่าใครในภูมิภาค ส่งผลให้ชาวญี่ปุ่นและชาмуไรจำนวนมากมีการต่อต้านและไม่เห็นด้วยกับการที่จะทำสนธิสัญญาและทำการเปิดประเทศให้กับชาวต่างชาติ จนได้เกิดการรวมตัวกันของบรรดาชาмуไรจากแคว้นต่างๆเพื่อทำการขับไล่ต่างชาติขึ้น แต่ด้วยวิทยาการที่ทันสมัยกว่าของชาวตะวันตกทำให้รัฐบาลบาคุฟูเกิดหวาดกลัวและยอมที่จะเซ็นสนธิสัญญากับพวกชาวตะวันตก ในอนิเมชันตอนที่ 5 มีบทพูดที่แสดงให้เห็นถึงการเข้ามาของอเมริกา การต่อต้านต่างชาติในช่วงแรก และการที่รัฐบาลถูกกดดันจนต้องทำการเปิดประเทศ คือที่ชินปาดิจามกินโทกิว่า “ฮ้าวสถานทูตหรือนี่มันสถานทูตดาวอินูนี่ครับ ชาวอินูนี่ก็คือ ชาวสวรรค์ที่มาที่โลกเป็นพวกแรกใช้ไหมครับ” กินโทกิตอบว่า “เออ พวกบ๊าระห์ที่ยังปีนใหญ่ถล่มปราสาทเอโดะจนเราต้องเปิดประเทศไงล่ะ มาที่ไม่สมควรซะแล้วสิ” และที่ชินปาดิจูว่า “การขับไล่เกิดขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อนตอนที่ ตอนที่ชาวสวรรค์เข้าคุกกลานนั่นคือความรู้สึกต่อต้านมนุษย์ต่างดาว เหล่าชาмуไรที่รู้สึกถึงอันตรายที่ถูกชาวสวรรค์กดดันให้เปิดประเทศจึงพยายามขับไล่พวกมันออกไปด้วยการรวมพลังกันต่อสู้ แต่ว่าพอรัฐบาลได้เห็นพลังอันร้ายกาจของชาวสวรรค์ก็เกิดหวาดกลัวจึงได้เพิกเฉยต่อชาмуไร และทำสนธิสัญญาที่ถูกเอารัดเอาเปรียบต่าง ๆ นานา ชาวสวรรค์ที่กุมอำนาจรัฐบาลจึงได้ชิงคาบไปจากชาмуไรเพื่อปลดกำลังรบจากพวกเขา” เมื่อญี่ปุ่นได้ทำการเปิดประเทศต่างชาตก็เริ่มเดินทางมาขึ้นทำให้เกิดการเคียดแค้นต่างชาต และรัฐบาลมากขึ้นตามไปด้วยในระยะแรกมีการกระทำที่แสดงถึงการต่อต้านการเข้ามาของต่างชาตมากมาย เช่น การลอบสังหารชาวต่างชาต และการโจมตีสถานทูตของชาวต่างชาตเป็นต้น ในอนิเมชันกินทามะมีบทพูดหลายต่อหลายครั้งทีแสดงให้เห็นว่ามีชาмуไรจำนวนหนึ่งที่มีความเคียดแค้นต่อชาวต่างชาต รัฐบาลบาคุฟู และโชกุนโทกูงาวะมาก เช่น ในอนิเมชันตอนที่ 5 คาซึระพูดว่า “ขับไล่พวกแมลงชาวสวรรค์ที่ทำให้ดินแดนนี้ต้องแปดเปื้อนแล้วก่อตั้งดินแดนชาмуไรขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งที่เราทำนั่นคือการขับไล่เพื่อรักษาดินแดนนี้ไว้” และ “สงครามของพวกเรายังไม่ได้จบลงซะหน่อย ในตัวแกเองก็ยังมีบางสิ่งหลงเหลืออยู่กินโทกิ กอบกู้ชาติ ความแค้นที่มีต่อรัฐบาลและชาวสวรรค์ที่ปลิดชีพเพื่อนพ้องของพวกเขาคนแล้วคนเล่า ขับไล่พวกชาวสวรรค์แล้วกอบกู้ประเทศขึ้นมาอีกครั้งมันคือสิ่งที่พวกเราผู้รอดชีวิตควรกระทำเพื่อคนที่ตายไปแล้วไม่ใช่หรือไง” และในอนิเมชันตอนที่ 17 ทากาสุงิพูดว่า “ไม่ได้คิดจะทำอะไรใหญ่โตขนาดนั้นหรอก แต่มันจะต้องสนุกมากๆแน่เลยนะถ้าระหว่างงาน

เทศกาลเกิดหัวของโงกุนลอยกระเด็นหลุดออกมาแล้วละก็ทั้งรัฐบาลทั้งโลกได้เปลี่ยนครั้งใหญ่แหงๆ” และ “พวกเราอุส่าห์สู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายปกป้องดินแดนจากชาวสวรรค์แท้ๆ แต่เจ้ารัฐบาลขี้ขลาด คั่นเข้าข้างชาวสวรรค์หน้าตาเฉย กองทัพสวรรค์ก็เหมือนหน่วยอื่นๆถูกตลบหลังจัดการจนสิ้นซาก พอเห็น หัวของลูกประจานอยู่ข้างแม่น้ำคนเป็นพ่อจะคิดยังไงนะ เดาไม่ยากเลยใช้รีเปล่า”

ต่อมา 20 ปี ในช่วงปี 1873 เป็นช่วงที่อยู่ในยุคปฏิรูปเมจิ รัฐบาลในยุคนี้ที่ต้องการทำให้ประเทศ ญี่ปุ่นพัฒนาและเจริญรุ่งเรืองแบบตะวันตกจึงได้ออกกฎหมายยกเลิกอิทธิฤทธิ์ทุกอย่างของซามูไรไป ซามูไรในยุคนี้จึงไม่มีทั้งดาบและเกียรตินยศหลงเหลืออยู่ ซามูไรที่มีสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ต่ำลงและ ไม่สามารถพกดาบไปไหนมาไหนได้ตั้งในอดีตจึงเริ่มมีการพกดาบไม้แทนดาบจริงเพราะซามูไรสมัยเก่า ที่มักจะมีดาบคู่กายอยู่เสมอเมื่อมีคำสั่งยกเลิกจึงไม่สามารถปรับตัวได้เลยต้องหาสิ่งมาไว้ข้างกายแทน ดาบจริง นอกจากนี้จากบทพูดของกินโทกิในตอนที่ 3 ว่า “โวยวายนำราคาจริงๆเจ้า 4 ตา ทำไมคิดว่า ตัวเองช่วยอยู่คนเดียว โลกนี้ยังมีซามูไรที่ต้องอาศัยอยู่ในสังขารและเรียกว่าบ้านแสนสุขอยู่นะ จะ พูดยอะไรที่เป็น *positive* บ้างไม่เป็นรีใจ” เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าชนชั้นซามูไรเป็นชนชั้นที่ได้รับความเดือดร้อนมากที่สุดจากการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ในช่วงที่ญี่ปุ่นทำการปิดประเทศบ้านเมือง ภายในก็มีความสงบสุขไร้ซึ่งสงครามแต่รายได้หลักของบรรดาสามูไรคือการทำสงคราม แต่ในช่วงนี้ ซามูไรก็ยังง่ได้รับค่าจากรัฐบาลอยู่ แต่พอมานในสมัยปฏิรูปเมจิผู้นำญี่ปุ่นต้องการให้ประเทศมีความ ทันสมัยแบบตะวันตกทำให้มีการปฏิรูปสังคมขึ้น โดยการทำลายระบบชนชั้นในสังคมลง ทุกคนมีเพียง ฐานะเดียวคือ เป็นพลเมืองที่จงรักภักดีต่อประเทศชาติ เมื่อ ไม่มีสงครามและไม่มีชนชั้นซามูไรอีกต่อไป รัฐบาลก็ได้ยกเลิกการให้ค่าเลี้ยงดูแก่ซามูไร อดีตซามูไรที่ไม่รู้วิธีทำมาหากินอย่างอื่นนอกจากการสู้รบ จึงไม่สามารถหารายได้ที่จะพอเลี้ยงชีพตนเองได้

นอกจากนี้ในอนิเมชันกินทามะยังมีตัวละครหลายตัวด้วยกันที่ทำการตัดแปลงมาจากบุคคลใน ประวัติศาสตร์จริง ตัวละครที่ตัดแปลงมาจากบุคคลในประวัติศาสตร์จริงที่ปรากฏในอนิเมชันกินทามะ ภาค 1 คือ

คาซึระ โคทาโร่ คัดแปลงมาจาก คัทซึระ โคโกโร่ หรือมีอีกชื่อว่า คิโคะ ทาคาโยชิ ทาคาโยชิได้เข้ารับการศึกษานในสถาบันโชกะ ชนจุกกับโยซึตะ โซอิน ผู้เป็นชามูไรนักวิชาการ เมื่อถึงยุคเอโดะตอนปลายทาคาโยชิได้เข้าร่วมและสนับสนุนฝ่ายปฏิวัติชนโน โจอิ (ยกย่องจักรพรรดิ ขับไล่ต่างแดน)⁴ ที่ต้องการล้มล้างระบอบโชกุนตระกูลโทกูงาวะ และคืนอำนาจให้จักรพรรดิ แม้คาซึระในอนิเมชันในกินทามะจะถูกทำให้มีลักษณะนิสัยตลกแต่เป้าหมายในการดำเนินชีวิตของตัวละครกับบุคคลในประวัติศาสตร์จริงก็มีเป้าหมายเดียวกัน

กลุ่มชินเซ็นกุมิ เป็นกลุ่มชามูไรไร้ยศถาบรรดาศักดิ์ที่รวบรวมโดยมัดซึไคระ คاتاโมริ ไคเมียว แห่งไอตีผู้ครองเมืองเกียวโต โดยการปิดป้ายประกาศรับสมัครเหล่าชามูไรที่มีฝีมืออาสาเข้าดูแลความสงบสุขและปกป้องพิทักษ์เมืองจากคณะปฏิวัติ ในตอนแรกได้ใช้ชื่อว่าโรชินกุมิ จนเมื่อปี 1863 ได้พัฒนากลายเป็นชื่อ ชินเซ็นกุมิ วิถีกรรมที่เป็นที่กล่าวขานกันของกลุ่มชินเซ็นกุมิคือ การประกาศจุดยืนที่แน่วแน่ในการพิชิตต่อโชกุน และในปี 1864 ชินเซ็นกุมิได้จับกลุ่มกบฏได้ ช่วยให้เกียวโตรอดพ้นจากการถูกวางเพลิง และช่วยให้จักรพรรดิปลอดภัยจากลัทธิพาลโดยพวกชามูไรแคว้นโซชู แต่ในเมื่อปี 1868 ซึ่งถือว่าเป็นปีที่มีความสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น คือได้เกิดสงครามโบชินขึ้น ถือเป็นสงครามระหว่างฝ่ายโชกุนและฝ่ายสนับสนุนจักรพรรดิ ผลจากสงครามนี้โชกุนตระกูลโทกูงาวะได้ประกาศคืนอำนาจแก่องค์จักรพรรดิ และจักรพรรดิเมจิก็ทรงได้อำนาจสมบูรณ์ภายใต้พระราชของพระองค์ในการปกครองประเทศอย่างแท้จริง จากการที่สถาบันโชกุนได้ล่มสลายลงทำให้ชินเซ็นกุมิเปลี่ยนสภาพจากผู้ดูแลเมือง ปกป้องรัฐบาล กลายเป็นผู้ต่อต้านจักรพรรดิทำให้สมาชิกส่วนใหญ่ต้องจบชีวิตลง แต่อย่างไรก็ตามชินเซ็นกุมิยังคงเป็นที่จดจำในฐานะผู้เคยสร้างวีรกรรมเพื่อประเทศชาติทำให้บุคคลสำคัญในกลุ่มชินเซ็นกุมิได้รับการสร้างอนุสรณ์และการสักการะจากชาวญี่ปุ่น ตัวละครในกลุ่มชินเซ็นกุมิที่ปรากฏตัวในอนิเมชันกินทามะคือ

⁴ วีระชัย โขคมุคดา. ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น. (กรุงเทพฯ : ยิปซี, 2554), 225.



ภาพที่ 20 อนุสรณ์ของคอนโดะ อิชามิ หัวหน้ากลุ่มชินเซ็นงุมิ ที่วัดมิบุ

ที่มา : <http://kekudi.exteen.com/20080518/8225-8225-shinsengumi-2> [online]

เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม 2557

คอนโดะ อิชามิ คัดแปลงมาจาก คอนโดะ อิชามิ ผู้เป็นหัวหน้าของกลุ่มชินเซ็นงุมิ มีความซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อสถาบัน โชกุนเป็นอย่างมาก แต่ในปี 1868 ในสงคราม โบชินชินเซ็นงุมิได้เข้าสู่กับฝ่ายสนับสนุนจักรพรรดิ คอนโดะได้ถูกกองทัพฝ่ายจักรพรรดิเมจิจับเป็นเชลย และได้จบชีวิตลงด้วยการถูกประหารชีวิตในวันที่ 17 พฤษภาคม 1868



ภาพที่ 21 อนุสรณ์ของอิชิคาตะ โทชิโงะ รองหัวหน้ากลุ่มชินเซ็นงุมิ ที่ศาลาฮาคะ ฟุโตะ

ที่มา : http://th.wikipedia.org/wiki/อิชิคาตะ_โทชิโงะ [online] เข้าถึงเมื่อ 5 มกราคม 2557

อิจิตตะ โทชิโร่ ดัดแปลงมาจาก อิจิตตะ โทชิโซ ผู้เป็นรองหัวหน้าของชินเซ็นกุมิ มีสมญานามว่า รองหัวหน้าปีศาจ แต่หลังจากที่คอนโด อิซามะถูกประหารชีวิต อิจิตตะได้กลายเป็นผู้นำกลุ่มชินเซ็นกุมิและตระหนักได้ว่าสงครามที่พวกเขาได้เข้าร่วมนั้นเป็นสงครามที่ไม่มีวันชนะแต่เขาก็ยังยึดที่จะต่อสู้เพื่อรัฐบาลบากูฟจนถึงวาระสุดท้ายในวันที่ 20 มิถุนายน 1869 อิจิตตะได้เสียชีวิตระหว่างการรบหลังม้าเพราะถูกกระสุนปืนยิงเข้าในบริเวณสำคัญ อย่างไรก็ตามอิจิตตะเป็นที่นับถืออย่างมากในวงการนักดาบญี่ปุ่นว่าเป็นนักดาบผู้มีพรสวรรค์คนหนึ่ง

โอคิตะ โซโกะ ดัดแปลงมาจาก โอคิตะ โซจิ หัวหน้าหน่วยที่ 1 ของชินเซ็นกุมิ เป็นยอดนักดาบอัจฉริยะและอายุน้อยที่สุดในชินเซ็นกุมิ แต่ถึงจะมีความเป็นอัจฉริยะมากเพียงใดโอคิตะโอคิตะก็มีโรคประจำตัวอยู่คือวัณโรค อากาศของโอคิตะกำเริบหนักขึ้นเรื่อยๆทำให้ในปี 1868 ไม่สามารถไปเข้าร่วมสงครามโบชินกับชินเซ็นกุมิได้ และหลังจากที่คอนโดถูกประหารชีวิตได้ไม่นานโอคิตะก็อาการกำเริบหนักจนเสียชีวิตในที่สุด

ทากาสุงิ ชินสุเกะ ดัดแปลงมาจาก ทากาสุงิ ชินซากุ เป็นชามูไรชั้นกลางในแคว้นโซชู และได้เข้ารับการศึกษาในสถาบันโซกะ ชนจุกุ และกลายเป็นศิษย์ของโยชิตะ โซอิน เช่นเดียวกับคาสึระ นอกจากนี้ในประวัติศาสตร์จริงทากาสุงิได้รับรับคำสั่งจากโซชูให้ไปที่ประเทศจีนอย่างลับๆเพื่อสังเกตการณ์เซี่ยงไฮ้ที่ถูกต่างชาติเข้ายึดครอง และสำรวจกองกำลังของชาติตะวันตก ทากาสุงิถึงกับตกตลึงในความสามารถของกองทัพตะวันตก เมื่อเขากลับมาญี่ปุ่นเข้าจึงคิดว่าต้องทำประเทศให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อไม่ให้ตกเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตก ในการปกครองระบอบศักดินามีเพียงชนชั้นชามูไรเท่านั้นที่สามารถพกอาวุธได้ แต่ทากาสุงิได้เป็นผู้เริ่มกองกำลังทหารในแนวใหม่ ซึ่งมีทั้งชาวไร่ชาวนา พ่อค้าช่างไม้ มาเข้าร่วมเขาเห็นประโยชน์ของความมั่งคั่งของพ่อค้าและชาวนาชั้นกลางว่าจะช่วยเสริมให้กองกำลังทหารโซชูแข็งแกร่งขึ้นได้ แต่ผู้นำโซชูในตอนนั้นไม่เห็นด้วยที่จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคม ทากาสุงิจึงได้ก่อตั้งกองกำลังใหม่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาโดยตรงในชื่อว่า คิเฮย์ไต ซึ่งกองกำลังคิเฮย์ไตของทากาสุงิ ชินซากุ ก็คือ กองทหารอสูรราชของทากาสุงิ ชินสุเกะ ในอนิเมชันกินทามะ

ซากาโมโด้ ทัดสึมะ คัดแปลงมาจาก ซากาโมโด้ เรียวมะ ผู้นำทางความคิดจากแคว้นโทสะ ซากาโมโด้ได้เรียนวิชาดาบที่โรงฝึกแถวบ้านเกิด และได้กลายเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในทางดาบที่สุดในโรงฝึกอย่างรวดเร็ว และหลังจากนั้นก็ไปเรียนวิชาดาบสายโซคุชินอิตโด้ริวกับชิบะ ซาคากิจิที่เอโดะ และได้พบกับโยชิซะ โชนินและลูกศิษย์ ซึ่งในช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่น่ายพลเมทิว ซี เพอร์รี่ ได้นำเรือรบมาเพื่อบีบบังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศพอดี ซากาโมโด้ได้เข้าร่วมกับกลุ่มปฏิวัติ และได้เจอกับทากาสุจิ ชินซากุ ทากาสุจิวางแผนที่จะให้ซากาโมโด้ไปลอบฆ่าคัทสึ ผู้บัญชาการกองทัพเรือของรัฐบาลบากูฟู แต่คัทสึมีความคิดที่ว่าญี่ปุ่นควรเปิดประเทศเพื่อการพัฒนา ซากาโมโด้เห็นด้วยกับความคิดนี้จึงได้เข้าร่วมกับคัทสึแทน ในช่วงที่ทำงานกับคัทสึซากาโมโด้ได้ก่อตั้งกองทัพเรือและบริษัทติดต่อค้าขายอย่างลับๆในชื่อ คาเมยามะ ซาจู โดยได้รับความช่วยเหลือจากไซโก ทากาโมริ และต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น ไคเอ็นไต จะเห็นได้ว่าซากาโมโด้ เรียวมะ กับซากาโมโด้ ทัดสึมะ ในอนิเมชันกินทามะมีความคล้ายกันมากคือเป็นเป็นผู้ก่อตั้งกองเรือเพื่อการค้าขายโดยที่ทั้งประวัติศาสตร์จริงและในอนิเมชันได้ใช้ชื่อกองเรือแบบเดียวกันว่า ไคเอ็นไต

อนิเมชันกินทามะ ภาคที่ 2

ตอนที่ 58-61 เป็นตอนต่อเนื่องกันความยาว 4 ตอน ในชื่อตอนที่ว่า บทเบนินซากุระ โดยมีเนื้อหาว่า คาซึระได้ถูกทำร้ายโดยนักดาบปริศนาที่ถือดาบประหลาดทำ คาซึระที่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บได้หายตัวไปอย่างลึกลับ อลิซาเบธที่เป็นสัตว์เลี้ยงของคาซึระเห็นคาซึระหายตัวไปหลายวันจึงได้มาขอร้องกินโทกิที่เป็นเพื่อนของคาซึระและร้านรับจ้างสารพัดให้ช่วยออกตามหาคาซึระ ในขณะที่เดินกินโทกิก็ได้รับการจ้างวานจากช่างตีดาบมูราตะ เท็ตสึยะให้ตามหาดาบเบนินซากุระที่ถูกลักขโมยไป ชินปาจิ อลิซาเบธ และกินโทกิได้มาชมรมอนักดาบที่ทำร้ายคาซึระและได้พบว่าคนนั้นคือ โอคาตะ นิโซ กินโทกิได้ต่อสู้กับนิโซจนตนเองบาดเจ็บสาหัส แต่กินโทกิก็สามารถตัดแขนข้างหนึ่งของริโซได้เช่นกัน ส่วนคาจึระได้ออกไปสืบร่องรอยของคาซึระจนมาพบเรือของกองทัพเรือคาจึระได้ต่อสู้กับกองทัพเรือคาจึระ แต่พลาดท่าโดนจับได้ เมื่อกินโทกิที่นอนรักษาตัวอยู่ฟื้นขึ้นก็ได้ลุกออกไปข้างนอกพร้อมดาบไม้ ส่วนทางกลุ่มนักรบซันไตต่างแดนของคาซึระที่เข้าใจว่าคาซึระได้ตายไปแล้วก็โกรธแค้นทากาสุจิมากจึงนำ

เรือเข้าโจมตีเรือของกองทัพเรือสุรา และชินปาจิที่ได้ลักลอบขึ้นเรือของกองทัพเรือสุรามาก็ช่วยคาจิบระไว้ได้ พร้อมกับคาจิบระที่หายสาบสูญไปก็ได้ปรากฏตัวขึ้นแล้วทำลายโรงงานผลิตดาบเบนิซากุระจนสิ้นซาก พวกกินโทกิ นักรบขับไล่ต่างแดนที่นำโดยคาจิบระ และกองทัพเรือสุราที่นำโดยทากาสุงิได้เข้าต่อสู้กัน ขณะที่ทุกคนกำลังสู้กันคาจิบระก็พูดกับทากาสุงิว่า “ทากาสุงิฉันเกลียดนายที่สุดทั้งเมื่อก่อนและตอนนี้ด้วย แต่ก็ถือว่านายเป็นเพื่อนทั้งเมื่อก่อนและเดี๋ยวนี้ มันขัดกันตั้งแต่เมื่อไหร่เส้นทางของเรา ” ทากาสุงิที่หยิบหนังสือเรียนในสมัยก่อนขึ้นมาดูและตอบไปว่า “หึ พูคะโรอย่างนั้นจริงอยู่ที่เราอาจจะมาจากจุดเริ่มต้นเดียวกัน แต่ว่าตั้งแต่ตอนนั้นเราก็ดูไม่ได้มองไปยังที่เดียวกันแต่ละคนล้วนเอาแต่ใจและใช้ชีวิตตามแบบวิถีทางของตนเองทั้งนั้น ฉันก็ไม่ได้เปลี่ยนไปจากตอนนั้นเลยสิ่งที่ฉันมองเห็นไม่ได้ต่างไปจากตอนนั้นเลย ชิบระฉันนะตอนที่นายเลือกจับดาบขึ้นมาเพื่อประเทศหรือเพื่อพวกพ้องฉันก็ไม่เคยสนใจเรื่องพวกนั้นเลย ลองคิดดูให้สิดาบที่อยู่ในมือนั้นคนที่สอนวิธีใช้มันให้พวกเราคือใครกัน คนที่สอนให้เรารู้ถึงวิถีแห่งนักรบ และวิธีการดำรงชีพคือใคร คนที่มอบโลกให้เราดำรงชีวิตอยู่ก็คืออาจารย์โซโยคนเดียว แต่แล้วโลกนี้ก็กลับฆ่าเขาไปจากเรา ดังนั้นพวกเราจึงต้องเร่ร่อนจากโลกนี้ให้ได้ ต้องทำให้โลกที่พรากเขาไปจากเราพิณาศไปให้หมด นี่ชิระนายมีชีวิตอยู่โดยคิดกับโลกนี้ยังงั้นนะ โลกที่พรากอาจารย์ไปจากพวกเราทำไมนายถึงรับได้ ทำไมถึงอยู่โดยไม่รู้สึกถึงอะไร ฉันหัวเสียกับเรื่องนี้จริงๆเลย” คาจิบระได้ยื่นดั่งนั้นก็พูดไปว่า “ทากาสุงิฉันเองก็อาจเคยคิดเปลี่ยนแปลงโลกนี้เหมือนกัน แต่ว่าเขาที่ทนกับสิ่งนั้นได้ทั้งๆที่มีเจ้านั่นที่น่าจะแค้นโลกนี้ที่สุดอยู่ทั้งคนแล้วพวกเราทำอะไรได้ พวกเราทำลายประเทศนี้ไม่ได้เพราะที่นี้มีคนที่เรารักอยู่เยอะไปหมด ตอนนี้นายไม่คิดจะเก็บดาบที่ชักออกมาเข้าฝักก็เป็นแค่สัตว์ป่าที่สนุกกับการทำลายเท่านั้น ถ้าไม่ชอบใจประเทศนี้ก็ทำลายมันซะสิ แต่วิธีของนายที่จะต้องทำลายคนที่อยู่ในเอโดะไปด้วยฉันทนอยู่เฉยๆไม่ได้หรอก มันน่าจะมึวิธีอื่นสิวิธีที่จะเปลี่ยนประเทศนี้โดยไม่ต้องเสียใครไปอาจารย์โซโยเองก็คงต้องการแบบนี้” เมื่อพูดจบชาวสวรรค์ก็ปรากฏตัวขึ้นด้านหลังคาจิบระและทากาสุงิก็พูดว่า “ชิระนายกับกินโทกิเมื่อก่อนเคยไปมีเรื่องกับพวกซารุซามาะไรไหมละ ฉันพยายามที่จะคอยร่วมมือกับพวกนั้นเพื่อให้พวกมันมาคอยหนุนหลังให้และนายก็ทำให้ทุกอย่างราบรื่นขึ้นด้วยการมอบหัวของพวกนายให้” คาจิบระที่เห็นแบบนี้ก็โกรธมากแต่ทากาสุงิก็พูดต่อว่า “ฉันบอกแล้วไงฉันแค่ต้องการจะทำลายโลกที่ฟอนเฟะใบนี้”

เมื่อเห็นพวกโจรสลัดอากาศเหมือนกันมากขึ้นก็มีคนพูดว่า “ทากาสุงิมันร่วมมือกับชาวสวรรค์เพื่อโค่นรัฐบาลเหอเนี่ย” แล้วกินโทกิกก็เดินมาถึงที่ที่คาซึระยืนอยู่และได้ช่วยกันสู้และทั้งคู่ได้เอาดาบชี้ไปที่หน้าทากาสุงิและพูดว่า “ถ้าเราได้เจอกันครั้งหน้าเราไม่ได้เป็นอะไรกันอีกแล้วจะจัดการกับนายอย่างไม่มีการเกรงใจระวังอย่าให้มาเจอกันได้ไม่จั้นเห็นดีแน่” และพวกกินโทกิกกับพวกคาซึระก็โดดหนีลงจากเรือกองทัพเรือสุรา

ตอนที่ 83 แม้อินอิมเมชันตอนอื่นจะมีการพูดถึงโซกุนอยู่บ่อยๆแต่ก็ยังไม่เคยเห็นหน้าเลยสักตอน ตอนนี้เป็นตอนแรกที่โซกุนปรากฏตัวออกมาในอนิเมชัน มีเนื้อหว่าโซกุนอยากจะออกมาเที่ยวข้างนอกเพื่อสัมผัสชีวิตสามัญชนมัตสึไคระ คาทาคุริ โกะก็เลยพาโซกุนมาเที่ยวกลางคืนที่ร้านโอทาอะทำงานอยู่โดยมีกลุ่มชินเซ็นกุมิคอยติดตามมาเพื่อคอยดูแลความปลอดภัยให้โซกุน เมื่อโซกุนเดินทางมาถึงมัตสึไคระก็ได้พูดว่า “โย่วโซจัง ทางนี้” เมื่อได้ยินว่าโซจังกินโทกิเลยคิดว่าคงไม่มีทางใช้โซกุนเป็นแน่ โอทาอะได้ยินแบบนั้นเลยพูดว่า “โซจังหรือชื่อเล่นน่ารักดีนะแล้วชื่อจริงชื่อว่าอะไรหรือซักอยากรู้แล้วสิ” โซกุนเลยตอบโอทาอะไปตามจริงว่า “ข้าคือโซกุน โทกุงาวะ ชินเอซุเงะ ข้าคือโซกุนเพราะฉะนั้นจะเรียกโซจังก็ได้” โอทาอะคิดว่าคิดว่าโซกุนพูดล้อเล่นเลยพูดตอบกลับไปว่า “มุกนี้เนียนนะคะเนี่ย แล้วทำงานอะไรหรือคะ” โซกุนก็ตอบตามเดิมอีกว่า “ก็อย่างที่บอกไปข้าคือโซกุน”

เมื่อวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและอนิเมชันกินทามะภาคที่ 2 จะพบว่าในช่วงปลายสมัยเอโดะด้วยวิทยาการอันทันสมัยและกำลังรบอันแข็งแกร่งของตะวันตกทำให้เหล่าซามูไรเริ่มตระหนักได้ว่าพวกเขาไม่สามารถต่อต้านหรือปฏิเสธการเข้ามาของต่างชาติได้อีกต่อไป ซามูไรรุ่นใหม่จึงได้เกิดความโกรธแค้นที่ไม่สามารถขับไล่ต่างชาติออกไปได้ และนำความแค้นมาสู่โซกุนและรัฐบาลบากูฟุ นอกจากนี้ก็เริ่มมีการเรียนรู้ยุทธวิธีการรบ เทคนิค และเทคโนโลยีจากตะวันตกด้วย เช่น กองกำลังศิโยนิตของทากาสุงิ ชินซาคุที่ทำการปฏิรูปกองทัพใหม่โดยเป็นหน่วยไรเฟิลแทนบทบาทของตัวประกอบคนหนึ่งที่ว่า “ทากาสุงิมันร่วมมือกับชาวสวรรค์เพื่อโค่นรัฐบาลเหอเนี่ย” เป็นการแสดงให้เห็นว่า ซามูไรที่ขับไล่ต่างแดนบางกลุ่มเริ่มที่จะหันเข้าตะวันตกเพื่อศึกษาการสู้รบและนำความรู้ ความสามารถที่ได้ศึกษามานี้นำมาโค่นล้มโซกุน นอกจากนี้ยังมีบทพูดที่สะท้อนให้เห็นว่า

คาซึระ โคโกโร่ และทากาสึจิ ซินซากุ ต่างก็เคยเป็นศิษย์ของโยชิคะ โซอิน ด้วยกันทั้งคู่ ซึ่งโยชิคะ โซอิน เป็นครูสอนทางการทหารและเป็นซามูไรของแคว้นโซชู โยชิคะเป็นคนที่มีความตั้งใจแบบสามัญชน ให้ความสำคัญต่อการเป็นผู้นำในอุดมคติที่ปราศจากความเห็นแก่ตัว แต่ในภายหลังโยชิคะได้ถูกจับและถูกประหารชีวิต ความตายของโยชิคะ โซอิน ทำให้บรรดาซามูไรลูกศิษย์ของเขาได้ทำการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงเพื่อที่จะทำลายสถาบันโซกุน บทพูดในอนิเมชันที่ทำให้เห็นว่าคาซึระและทากาสึจิเป็นศิษย์ของโยชิคะเหมือนกันและการตายของโยชิคะทำให้ซามูไรลูกศิษย์ของเขาได้ทำการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงเพื่อทำลายสถาบันโซกุนคือ บทพูดของทากาสึจิที่ว่า “หึ พวกอะไรอย่างนั้นจริงอยู่ที่เราอาจจะมาจากจุดเริ่มต้นเดียวกัน แต่ว่าตั้งแต่ตอนนั้นเราก็ไม่ได้มองไปยังที่เดียวกันแต่ละคนล้วนเอาแต่ใจและใช้ชีวิตตามแบบวิถีทางของตนเองทั้งนั้น ฉันก็ไม่ได้เปลี่ยนไปจากตอนนั้นเลยสิ่งที่ฉันมองเห็นไม่ได้ต่างไปจากตอนนั้นเลย ชีระฉันน่าจะตอนที่นายเลือกจับดาบขึ้นมาเพื่อประเทศหรือเพื่อพวกพ้องฉันก็ไม่เคยสนใจเรื่องพวกนั้นเลย ลองคิดดูให้คิดดาบที่อยู่ในมือนั้นคนที่สอนวิธีใช้มันให้พวกเราคือใครกัน คนที่สอนให้เรารู้ถึงวิถีแห่งนักรบ และวิธีการดำรงชีพคือใคร คนที่มอบ โลกให้เราดำรงชีวิตอยู่ก็คืออาจารย์โซโยคนเดียว แต่แล้วโลกนี้ก็กลับฆ่าเขาไปจากเรา ดังนั้นพวกเราจึงต้องเร่ร่อนจากโลกนี้ให้ได้ ต้องทำให้โลกที่พรากเขาไปจากเราพิณาศไปให้หมด นี่ชีระนายมีชีวิตอยู่โดยคิดกับโลกนี้ยังงั้นนะ โลกที่พรากอาจารย์ไปจากพวกเราทำไมนายถึงรับได้ ทำไมถึงอยู่โดยไม่รู้สึกลังอะไร ฉันหัวเสียกับเรื่องนี้จริงๆเลย” นอกจากนี้บทพูดนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าในสมัยเอโดะได้มีการศึกษาแพร่หลายไปทั่ว ชั้นซามูไรส่วนใหญ่จะมีการศึกษา สมัยนี้จึงเป็นสมัยที่ชาวญี่ปุ่นรู้หนังสือกันกว้างขวาง และบทพูดในตอนที่ 83 ที่โซกุนพูดว่า “ข้าคือโซกุน โทกุงาวะ ซินเอซุเงะ ข้าคือโซกุนเพราะฉะนั้นจะเรียกโซจังกี้ได้” ทำให้รู้ว่าแม้อนิเมชันกินทามะจะมีการพูดถึงการยกเลิกการพกดาบในสมัยปฏิรูปเมจิแล้วก็ตามแต่เนื้อหาหลักยังคงให้ความสำคัญอยู่ในยุคเอโดะที่ยังที่โซกุนตระกูลโทกุงาวะเป็นผู้ปกครองอยู่

อนิเมชันกินทามะ ภาคที่ 3

ตอนที่ 139-146 เป็นตอนต่อเนื่องกันความยาว 8 ตอน ในชื่อตอนว่า บทเพลงเหนือโยชิวาระ บทที่ 1 โดยมีเนื้อหาว่า เด็กผู้ชายกำพร้าคนหนึ่งชื่อเซตะพยายามจะขโมยกระเป๋าเงินของกินโทกิ เพื่อ

รวบรวมเงินซื้อตัวโอรันอันดับหนึ่งแห่งโยชิวาระชื่อฮิโนวะ ซึ่งเป็นแม่ของเซตะ พวกกินโทกิจึงยื่นมือเข้ามาช่วยเซตะให้ได้พบแม่อีกแรงหนึ่ง ทันทีที่กินโทกิเดินเข้ามาในโยชิวาระก็มีหญิงงามมากมายมาพยายามดึงตัวกินโทกิ และกินโทกิก็พูดขึ้นว่า “โยชิวาระ โทเค็นเคียว ดินแดนสวรรค์ที่อยู่เหนือการปกครองของบาคุฟุ ดินแดนแห่งสตรีงดงาม เป็นดินแดนสวรรค์สำหรับชายหนุ่ม ” แต่จริงๆ แล้วโยชิวาระมีราชันย์รัตติกาลโฮเซ็นผู้เป็นเผ่ายาโตะปกครองอยู่ เมื่อโฮเซ็นเห็นพวกกินโทกิและโตะบุกเข้ามา ยิงโยชิวาระจึงสั่งให้หน่วยเสียดูเกะกำจัดพวกกินโทกิและเซตะ แต่ทว่าซึคุโยะซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยเสียดูเกะเสนอให้พวกกินโทกิพาเซตะหนีไป แต่แล้วทั้งหมดกลับต้องเผชิญหน้ากับนักรบเผ่ายาโตะ 3 คนที่ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าหนึ่งในนั้นคือคามูอิ พี่ชายแท้ๆของคางุระ ทั้ง 4 คนได้เข้าสู่กับเผ่ายาโตะทั้ง 3 คนจนบาดเจ็บต้องกลับไปตั้งตัวใหม่เมื่อตั้งหลักใหม่กินโทกิ ซินปาจิ คางุระ และซึคุโยะก็เตรียมถล่มโยชิวาระ ขณะเดียวกันที่โฮเซ็นและคามูอิกำลังสู้กันเซตะก็ได้พบกับฮิโนวะและได้รับรู้ความจริงจากปากโฮเซ็นว่าฮิโนวะไม่ใช่แม่แท้ๆ ของตนเอง แต่เมื่อกินโทกิมาถึงที่ๆเซตะกับฮิโนวะอยู่ก็ได้พูดให้ทั้ง 2 คนเข้าใจกันเซตะจึงจะพาฮิโนวะหนีไปพร้อมกับตนเอง กินโทกิก็เข้าสู่กับโฮเซ็น ส่วนซึคุโยะและหน่วยเสียดูเกะก็ได้เปลี่ยนเข้ามาช่วยกินโทกิระหว่างการปะทะกับโฮเซ็น ในที่สุดราชันย์รัตติกาลโฮเซ็นถูกปราบลงได้สำเร็จ โยชิวาระก็กลับมาเปิดให้บริการอีกครั้งแต่ผิดจากเดิมตรงที่โยชิวาระได้เป็นอิสระไว้ซึ่งผู้คอยปกครองอีกต่อไป เมื่อโยชิวาระเป็นอิสระแล้วกินโทกิพูดว่า “ฉันงงกับนางโลมพวกนั้นนักนะแทนที่จะไปมีอิสระอยู่บนผิวดินกลับมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้เหมือนเดิมแบบนี้” ซึคุโยะจึงตอบกลับว่า “เหล่าพวกผู้หญิงที่อยู่ในเมืองนี้ส่วนใหญ่จะถูกขายมาตั้งแต่ตนเองยังเป็นเด็ก การที่จะต้องใช้ชีวิตอยู่บนผิวดินพวกนางไม่รู้หรอกว่าจะต้องทำอะไรบ้างแถมมีอีกมากที่ไม่รู้จักคำว่าอิสระด้วยซ้ำ เธอบอกว่าจะไม่คิดทิ้งใครไปไหนทำให้ฮิโนวะจะอยู่ที่นี้ เธอจะสร้างโยชิวาระใหม่ขึ้นอีกครั้งจะไม่ทำให้ลูกหลานพวกเราต้องอับอายแน่ จะสร้างเมืองที่สมบูรณ์ให้ได้” ซินปาจิได้มองไปรอบๆโยชิวาระแล้วถามว่า “สรุปตรงไหนที่จะเปลี่ยนล่ะ” ซึคุโยะตอบว่า “จะเปลี่ยนโรงสากเป็นฝับและเพิ่มโรงอาบน้ำให้มากขึ้น อาจมีโฆ้วาบหาวมให้มากขึ้นจะได้เรียกลูกค้าได้” ซินปาจิได้ยืนแบบนั้นเลขตะโกนพูดไปว่า “แล้วมันต่างจากเดิมตรงไหนกัน นี่หรือที่ว่าคุณหลานจะไม่อายที่ถามไปตอบให้มีสาระหน่อยสิ”

เมื่อวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและอนิเมชันกินทามะภาคที่ 3 จะพบว่าชีวิตในเมืองในสมัยเอโดะตั้งแต่สมัยปิดประเทศมีการเติบโตของเมืองและการขยายตัวของเศรษฐกิจ ทำให้ศูนย์กลางตามเมืองต่างๆเกิดวัฒนธรรมแบบใหม่ขึ้น กล่าวคือมีบรรยากาศของความสำราญและรื่นเริงในย่านค้าต่างๆ โดยจะเรียกสถานที่ที่ให้ความเพลิดเพลินนี้ว่า โลกเรียมย์ ในโลกเรียมย์จะประกอบไปด้วยผู้หญิงที่ต้อนรับปรนนิบัติแขก คนตรี ภัตตาคาร นักร้อง หญิงในโรงอาบน้ำ และสิ่งที่ไม่ได้คือหญิงโสเภณี หญิงโสเภณีเป็นทั้งศูนย์กลางของชีวิตคนเมืองและผลผลิตของสังคมญี่ปุ่น ผู้หญิงที่ทำอาชีพบริการนี้จะเรียกว่า เกอิชา หญิงเกอิชาเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากหญิงโสเภณีหรือหญิงเรียมย์ในโลกของขุนนาง เมื่อรวมตัวกันก็กลายเป็นหนึ่งในสถาบันในสมัยเอโดะ การที่ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะมีสถาบันเกอิชาขึ้นมาอาจเป็นเพราะในอดีตญี่ปุ่นไม่เคยมีกิจกรรมหรืองานรื่นเริงใดๆอย่างนี้มาก่อน ดังนั้นอาชีพหญิงบริการจึงเป็นสิ่งสำคัญของสังคม โลกเรียมย์ที่เกิดขึ้นจากพวกหญิงบริการเลยเป็นเพียงโอกาสเดียวที่จะทำให้เกิดการสมาคมได้โดยเสรีระหว่างชายหญิง พวกเกอิชาจะรวมตัวกันอยู่ตามแหล่งต่างๆที่จัดเป็นพิเศษสำหรับเกอิชา โดยเฉพาะมีลักษณะเป็นแหล่งเที่ยวของคนกลางคืนเท่านั้น จากคำพูดของกินโทกิที่ว่า “โยชิวาระ โทเค็นเคียว ดินแดนสวรรค์ที่อยู่เหนือการปกครองของบาคุฟู ดินแดนแห่งสตรีงดงาม เป็นดินแดนสงวนสวรรค์สำหรับชายหนุ่ม” โยชิวาระในอนิเมชันกินทามะถ้าเทียบกับประวัติศาสตร์จริงก็คงเป็นแหล่งเที่ยวกลางคืนย่านโยชิฮาระ ในเอโดะ สถานที่ดังกล่าวนี้พวกเกอิชาจะเป็นศูนย์กลางความสนใจในร้านอาหาร โรงละคร สถานที่อาบน้ำสาธารณะและช่องโสเภณี ดังนั้นสำหรับพวกซามูไรหรือพ่อค้าที่เคร่งเครียดกับงานและหน้าที่เมื่อถึงกลางคืนสถานที่พวกนี้จึงเป็นสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจในยามว่าง ลักษณะ โลกเรียมย์ที่กล่าวมายังคงมีอยู่จนถึงสมัยเปิดประเทศและพัฒนาต่อไปเรื่อยๆ

อนิเมชันกินทามะ ภาคที่ 4

ตอนที่ 186 โอคิตะถูกเด็กหญิงที่ชื่อคิริเอะแทงระหว่างกลับจากไปซื้อขนมเค้ก เพื่อเป็นการล้างแค้นให้แก่พ่อของเธอที่เสียชีวิตเพราะถูกลูกหลงในระหว่างการปราบกลุ่มขบไล่ต่างแดนของชินเซ็นจิมิ แต่โซโกะไม่ตายและได้จับเด็กผู้หญิงคนนั้นไปให้ร้านรับจ้างสารพัดจัดการส่งตัวกลับบ้านต่อ พวก

รับจ้างสารพัดรู้สึกสงสัยว่าเรื่องนี้น่าจะมีเงื่อนงำอะไรบางอย่างแอบแฝงจึงเรื่องสืบเรื่องราวเกี่ยวกับคดีโรงแรมโรคาคุเมื่อ 2 ปีก่อน ซึ่งเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้ศิริเอะเคียดแค้น โอคิตะ ด้าน โอคิตะเมื่อกลับไปทำงานชินเซ็นกุมิก็ได้รับรู้แผนคดีดังกล่าวออกมาดูพร้อมสิ่งลึกลับของคนที่ทำคดีนี้ด้วยกันให้ปิดเป็นความลับ กิน โทกิที่ตามสืบความจริงเรื่องนี้อยู่จึงไปถามเรื่องราวจากคาซึระเพราะคิดว่าอาจจะรู้ความจริง คาซึระได้เล่าให้กิน โทกิฟังว่า “คดีโรคาคุเมื่อ 2 ปีก่อนคือเหตุการณ์ที่โรงเตี๊ยมโรคาคุมีการปะทะกันระหว่างชินเซ็นกุมิกับกลุ่มโซไคขับไล่ต่างแดนหัวรุนแรง ซึ่งกลุ่มโซไคมีแผนที่จะวางเพลิงทั่วทุกที่ในเอโดะเพื่อให้การอารักขาหลวมจะได้รอบสังหารท่าน โซกุน แต่ก่อนที่แผนการนี้จะเริ่มขึ้นก็มีพวกชินเซ็นกุมิแอบบุกเข้าไปในโรงเตี๊ยมที่พวกมันซ่อนอยู่ จากการปะทะกันของชินเซ็นกุมิกับกลุ่มโซไคทำให้กลุ่มโซไคถูกฆ่าตายหมดที่น่าตกใจคือหน่วยที่ 1 ที่บุกไปมีเพียง 5 นาย โดยหัวหน้าโอคิตะโซโกะเป็นผู้ลงมือเกือบทั้งหมด ”

เมื่อวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและอนิเมชันกินทามะภาคที่ 4 จะพบว่าเหตุการณ์โรคาคุในอนิเมชันกินทามะ ได้ดัดแปลงมาจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์จริงที่สร้างชื่อเสียงให้กลุ่มชินเซ็นกุมิ โดยตามประวัติศาสตร์คือ กลุ่มชินเซ็นกุมิได้รับมอบหมายให้ตรวจตราพื้นที่ในเกียวโตเพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในสังคม ด้วยความมุ่งมั่นที่จะปกป้องเมืองด้วยชีวิตกลุ่มชินเซ็นกุมิจึงพร้อมที่จะสังหารผู้ใดก็ตามที่ทำลายความสงบสุขของเมือง ทำให้กลุ่มชินเซ็นกุมิกลายเป็นที่หวาดกลัวและคูโหดเหี้ยมในสายตาคนบางกลุ่ม ในช่วงเดือนมิถุนายน ปี 1864 กลุ่มชินเซ็นกุมิได้เข้าโจมตีโรงเตี๊ยมอิเคตะ การปะทะกันครั้งนี้เกิดจากเหล่าซามูไรจากแคว้นโซชูที่มีเป้าหมายหลักที่จะล้มล้างรัฐบาลบาคุฟูได้มารวมตัวกันเพื่อวางแผนเผาเมืองและลักพาตัวจันพรรดิ แต่ชินเซ็นกุมิได้รู้ถึงแผนการดังกล่าวจึงเตรียมกำลังพลเข้าบุกสังหาร จนกลายเป็นสงครามแต่ในที่สุดฝ่ายชินเซ็นกุมิก็เป็นฝ่ายที่ได้รับชัยชนะ แม้ในสงครามครั้งนี้จะสูญเสียซามูไรฝีมือไปมากแต่วีรกรรมของชินเซ็นกุมิที่ช่วยปกป้องเกียวโตจากการถูกวางเพลิงครั้งใหญ่ได้ทำให้ชินเซ็นกุมิมีชื่อเสียงมากขึ้นตามไปด้วย

อนิเมชันกินทามะ ภาคที่ 5

ไม่ปรากฏตอนที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะ

อนิเมชันกินทามะ ภาคที่ 6

ตอนที่ 257-261 เป็นตอนต่อเนื่องกันความยาว 5 ตอน พวกกินโทกิและซึคุโยะได้เข้ามาในปราสาทของโซคุนเพื่อตามหาชายที่เคยให้คำสัญญากับชูชูรัน อดีตหญิงงามแห่งโยชิวาระว่าจะมาพบกันอีกครั้งเมื่อดวงจันทร์ส่องแสง พวกเขาสามารถเข้าปราสาทมาได้อย่างง่ายดายโดยความช่วยเหลือของโซโยะที่เป็นเพื่อนสนิทของคางุระและเป็นน้องสาวของโซคุนชินเอซุเงะ ทั้ง 4 คนคิดว่าโทกุงาเวะ ซาตะซาตะ คืออดีตคนรักของชูชูรัน แต่ความจริงแล้วผู้ที่เป็อดีตคนรักของชูชูรันคือ ร็อดเต็น ไมโซ ชายผู้เป็นผู้ดูแลโซโยะน้องสาวของโซคุน ไมโซไม่สามารถที่จะออกนอกปราสาทได้เนื่องจากคำสั่งของซาตะซาตะที่ต้องการให้ทั้งสองแยกจากกัน เมื่อพวกกินโทกิและซึคุโยะได้รู้ถึงความจริงทั้งหมดจึงพยายามจะช่วยไมโซออกจากปราสาทเพื่อให้ไปพบชูชูรันอีกครั้งตามคำสัญญา ทั้ง 4 คนต้องเผชิญหน้ากับทหารทั้งปราสาทที่อยู่ภายใต้คำสั่งของซาตะซาตะ แต่ในความลำบากนี้พวกกินโทกิก็มียุวกินชินเซ็นกুমิและพวกมิมาวาริมุคิคอยช่วยเหลืออยู่เช่นกัน ด้วยความร่วมมือของทุกคนจึงทำให้ฟาไมโซมาพบกับชูชูรันได้อีกครั้ง พวกกินโทกิได้ถูกซาตะซาตะตราหน้าว่าเป็นกบฏแต่ด้วยความช่วยเหลือของโซคุนชินเอซุเงะทำให้พวกกินโทกิสามารถหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาได้ โอคิตะได้เล่าให้พวกกินโทกิฟังว่าโซคุนรู้สึกผิดว่าตนเองไม่สามารถทำอะไรเพื่อประเทศ หรือแม้แต่นั่นของตนเองได้จึงได้จะประกาศลาออกจากตำแหน่งแต่ก็ไม่สามารถลาออกได้ และพูดถึงการโดนลอบสังหารของซาตะซาตะว่า “ผู้ชายที่ได้อำนาจทั้งหมดมาด้วยการลอบสังหารกลับลงเอยด้วยการถูกลอบสังหารเสียเอง แต่ถ้าประชาชนรู้ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์ใหญ่ที่ผ่านมาพวกเราคงจะต้องลำบากแน่ ทางเราเลยประกาศว่าเขาป่วยตายไปแล้วครับ ก็รู้ว่าคุณคงไม่ยินดีกับเรื่องแบบนี้แต่ก็เป็นสิ่งที่เบื้องบนบอกเราครับ” กินโทกิเลยถาม โอคิตะถึงเรื่องตัวคนร้ายที่ลอบสังหารซาตะซาตะ โอคิตะตอบว่า “จะพูดยังไงดีเรื่องหาตัวคนลงมือเนี่ยเหมือนพวกเขาจะไม่สนใจด้วยซ้ำ” ซึคุโยะคิดว่าพวกเท็นโตะชูเป็นคนลอบสังหารซาตะซาตะแต่ โอคิตะกลับไม่เห็นด้วยกลับเรื่องนี้และพูดว่า “ผมมั่นใจว่าแม้เท็นโตะชูจะอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้พวกมันก็ยังคงหาทางพ้นอำนาจของซาตะซาตะขึ้นใหม่อยู่แน่ แต่การลอบสังหารเกิดขึ้นก่อนที่แผนนั้นจะลุล่วง ไม่สืออาจเป็นฝีมือของกลุ่มฮีโตะสึบะชิที่ต้องการประกาศสงครามกับเท็นโตะชูก็เป็นได้ หลักฐานยืนยันเรื่องนี้ก็คือ โองการที่เราได้รับจากโอรสสวรรค์นี่ครับ”

เมื่อวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะและอนิเมชันกินทามะภาคที่ 4 จะพบว่าแม้ในอนิเมชันกินทามะจะไม่มีตัวละครที่เป็นองค์จักรพรรดิและทำเหมือนโชกุนเป็นผู้ที่อยู่สูงสุดของประเทศในสมัยนั้นแต่ในบทพูดของโอคิตะในภาคนี้ที่พูดว่า “หลักฐานยืนยันเรื่องนี้ก็คือโองการที่เราได้รับจากโอรสสวรรค์นะครับ” ทำให้รู้ว่าในสมัยเอโดะนั้นยังมีคนที่ตำแหน่งสูงกว่าโชกุนอยู่ก็คือองค์จักรพรรดิ ในบทพูดที่มีคำว่า โอรสสวรรค์ในอีกความหมายหนึ่งก็คือองค์จักรพรรดินั่นเอง ทั้งนี้ในระบบศักดินาของสังคมญี่ปุ่นในสมัยนั้นแม้โชกุนจะมีอำนาจปกครองแผ่นดินโดยพฤตินัย แต่ก็จำเป็นต้องได้รับความชอบธรรมจากจักรพรรดิด้วย เพราะว่าแม้จักรพรรดิในสมัยเอโดะจะทรงปราศจากอำนาจทางการเมือง แต่ก็ยังคงเป็นที่เคารพสักการะของประชาชนทุกคนอยู่ ดังนั้นการจะทำการอะไรจึงจำเป็นต้องผ่านการเห็นชอบจากจักรพรรดิก่อน

ภาพรวมของการสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะ

1. ประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะเริ่มขึ้นตั้งแต่ปี 1603-1868 มีชนชั้นซามูไรเป็นชนชั้นสูงในสังคมสมัยนั้น แม้ในสมัยเอโดะจะมีจักรพรรดิเป็นผู้ปกครองสูงสุดแต่จักรพรรดิก็ทรงปราศจากอำนาจการเมือง อย่างไรก็ตามจักรพรรดิก็ยังเป็นที่เคารพและเป็นสัญลักษณ์ความสามัคคีของชาติ ซามูไรที่ได้รับการแต่งตั้งและได้รับสิทธิอำนาจสูงสุดในการบริหารประเทศคือ โชกุน โชกุนที่ทำหน้าที่บริหารประเทศในสมัยเอโดะคือ โชกุนที่สืบทอดตำแหน่งกันมาจากตระกูลโทกูงาวะ โชกุนในสมัยเอโดะจึงได้กลายเป็นผู้ปกครองประเทศโดยพฤตินัย
2. ประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะเมื่อทำการปิดประเทศก็ทำให้ประเทศเกิดความสงบสุข ปราศจากสงครามใดๆ ซามูไรจึงไม่ต้องทำสงครามอีกต่อไปและเริ่มหันเข้าหาการศึกษาด้านต่างๆ นอกจากนี้รัฐบาลโชกุนได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาและเริ่มพัฒนาการศึกษาขึ้นทำให้มีโรงเรียนกระจายอยู่ทั่วประเทศในช่วงสมัยปลายเอโดะ กล่าวได้ว่าการศึกษาและวิชาการมีความรุ่งเรืองมากในสมัยนี้
3. การปิดประเทศของประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะทำให้เกิดสังคมชนชั้นใหม่ขึ้นมาคือ ชนชั้นกลาง การเกิดขึ้นของชนชั้นการ การเติบโตของเมืองและการขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นการสะท้อนให้เห็น

วัฒนธรรมแบบใหม่ของชาวเมืองที่มีศูนย์รวมอยู่ในย่านการค้าและย่านผลิตผลิตินต่างๆ โดยสิ่งที่ได้รับ ความนิยมอย่างมากในสังคมเมืองสมัยเอโดะนี้คือ หินงาเกอิชาและ โสเกอิฉิ

4. ตั้งแต่ปี 1853 ประเทศญี่ปุ่นเริ่มถูกแรงกดดันจากต่างชาติให้ทำการเปิดประเทศ โดยชาติแรกที่ เดินทางมาเพื่อเจรจากับญี่ปุ่นคืออเมริกา รัฐบาลบากูฟูที่โศดองแรงกดดันจากต่างชาติและทราบถึง อนุภาพของเรือรบตะวันตกจึงมีทางเลือกไม่มากและได้ตกลงเซ็นสนธิสัญญาคานากาวะกับอเมริกา และหลังจากนั้นไม่นานก็ได้เซ็นสนธิสัญญาทำนองเดียวกันกับอีกหลายประเทศด้วยกัน เช่น อังกฤษ รัสเซีย และฮอลันดา ผลจากการเซ็นสนธิสัญญาต่างๆจึงถือเป็นการเปิดประเทศญี่ปุ่นอีกครั้งหนึ่ง

5. ผลจากการที่รัฐบาลยินยอมทำการเปิดประเทศให้กับต่างชาติทำให้เกิดกลุ่มชาмуไรที่มีความไม่พอใจ ต่อการกระทำของรัฐบาลและเกิดความรู้สึกต่อต้านต่างชาติขึ้น ชาмуไรจึงได้รวมตัวกันโดยในช่วงแรกมี จุดประสงค์เพื่อขับไล่ต่างชาติให้ออกไปจากประเทศ แต่เมื่อเหล่าชาмуไรได้รู้ถึงกำลังรบและความ ทนสมัยของอาวุธและเรือรบของตะวันตกก็เริ่มตระหนักได้ว่าญี่ปุ่นไม่สามารถจะปิดประเทศได้อีก ต่อไป และได้นำความเครียดแค้นที่ไม่สามารถขับไล่ต่างชาติออกไปได้มาสู่รัฐบาลจนเกิดการรวมตัว กันเพื่อโค่นล้มรัฐบาลบากูฟูของโทกูงาวะ

6. ในสมัยปฏิรูปเมจิรัฐบาลของประเทศญี่ปุ่นในสมัยนั้นต้องการพัฒนาญี่ปุ่นให้เป็นแบบตะวันตก มี การจัดตั้งกระทรวงกลาโหมขึ้นและมีการเปิดโรงเรียนสอนวิชาการทหารเพื่อทำการฝึกทหารหนุ่มมา แทนที่พวกชาмуไร นอกจากนี้ในสมัยปฏิรูปเมจิรัฐบาลยังได้ร่างกฎหมายจัดการกำลังทหารขึ้นมาใหม่ ทำให้ชาмуไรที่เคยมีอำนาจและสิทธิพิเศษต่างๆต้องปฏิบัติตามกฎหมายและไม่มีสิทธิพกดาบพกดาบอีก ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสะท้อนประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในสมัยเอโดะผ่านอนิเมชันเรื่องกินทามะ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงเริ่มเปิดประเทศและเพื่อศึกษาบทบาทของชาмуไรในสมัยเอโดะตั้งแต่ช่วงทำการปิดประเทศถึงช่วงปฏิรูปเมจิที่สะท้อนผ่านอนิเมชันเรื่อง กินทามะ จากการศึกษาพบว่าเนื้อเรื่องของกินทามะได้ดัดแปลงมาจากประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นบางส่วนในสมัยเอโดะคือการกล่าวถึงประเทศญี่ปุ่นในช่วงทำการปิดประเทศ การออกนโยบายปิดประเทศของรัฐบาลบาคุฟุทำให้วิถีชีวิตของชาмуไรเปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือการปิดประเทศทำให้เกิดความสงบสุขในสังคมและไร้ซึ่งสงครามทั้งจากภายในและภายนอก เมื่อชาмуไรไม่ต้องทำสงครามอีกต่อจึงเริ่มที่จะสนใจศึกษาหาความรู้ ผนวกกลับการส่งเสริมการศึกษาในสมัยเอโดะทำให้ชาмуไรจำนวนมากรู้หนังสือและกลายเป็นปัญญาชน นอกจากนี้ในสมัยเอโดะแม้จะทำการปิดประเทศยกเลิกการค้าขายและการติดต่อกับชาวต่างชาติแต่การค้าภายในประเทศยังคงรุ่งเรืองและเริ่มเกิดสังคมในรูปแบบของชนชั้นกลางขึ้น การเติบโตของเมืองและการขยายตัวของเศรษฐกิจ ทำให้ศูนย์กลางตามเมืองต่างๆเกิดวัฒนธรรมแบบใหม่ขึ้น มีบรรยากาศของความสำราญและรื่นเริง ในย่านค้าต่างๆ เช่น ร้านน้ำชา โรงละคร และสิ่งๆ ที่ได้รับความนิยมอย่างมากของคนในสังคมเมืองในช่วงเวลานั้นคือ หึงเกอิชา

นโยบายบังคับเปิดประเทศของชาวตะวันตกเริ่มมีผลและรุกรานมาจนถึงญี่ปุ่น และเมื่อในปี 1853 พลเรือจัตวาแมทธิว ซี เพอร์รี่ ได้นำกองเรือรบของอเมริกามาถึงญี่ปุ่นเพื่อที่จะมาเจรจาว่าด้วยสนธิสัญญากับญี่ปุ่น การมาถึงของเพอร์รี่ได้สร้างความแตกแยกทางความคิดให้กับสังคมญี่ปุ่นระหว่างสำนักเปิดประเทศและสำนักไล่อนารยชนอย่างมาก อย่างไรก็ตามหลังจากถกเถียงกันอยู่นานบาคุฟุได้แพ้ต่อแรงกดดันของต่างชาติและได้ยินยอมลงนามในสนธิสัญญาคานากะกับอเมริกา เนื่องจากบาคุฟุกลัวว่าถ้าไม่ยอมลงนามในสนธิสัญญานี้จะนำไปสู่สงครามภายในประเทศได้ ต่อมาไม่นานรัฐบาลบาคุฟุก็ได้ทำสนธิสัญญาในทำนองเดียวกันกับอังกฤษ รัสเซีย และฮอลันดา ในช่วงปลายเอโดะชาวญี่ปุ่นต้องประสบกับปัญหาทั้งทางเศรษฐกิจและสภาพสังคม นอกจากนี้การที่รัฐบาลบาคุฟุได้

ยินยอมลงนามในสนธิสัญญากับต่างชาติและซื้อเรือกรื่องของต่างชาติที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความอ่อนแอและการไร้ความสามารถของโชกุน จึงได้ส่งผลให้เกิดความรู้สึกต่อต้านต่างชาติและต่อต้านสถาบัน โชกุนของชาวญี่ปุ่น ซามูไรที่กลายเป็นปัญญาชนหลายคน ได้ชี้ให้เห็นถึงความอ่อนแอและการไร้ความสามารถของ โชกุนและรัฐบาลบาคุฟุ รวมทั้งปัญหาที่โชกุนไม่สามารถช่วยเหลือให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมดีขึ้นได้ ซามูไรหวัหคิดใหม่ที่เป็นปัญญาชนจึงมีเป้าหมายเพื่อโค่นล้มรัฐบาลบาคุฟุที่นำโดยโชกุนตระกูลโทกูงาวะและถวายพระราชอำนาจคืนแด่องค์จักรพรรดิ

สมัยปฏิรูปเมจิรัฐบาลใหม่ได้เริ่มทำการปฏิรูปประเทศอย่างต่อเนื่องและพยายามพัฒนาญี่ปุ่นให้สามารถทันสมัยทัดเทียมกับตะวันตก รัฐบาลได้ทำการปฏิรูปทางการทหาร โดยเริ่มมีการเคลื่อนไหวที่จะยกเลิกดาบของซามูไร เกณฑ์คนจากทุกชนชั้นของสังคมมาฝึกทหาร ฝึกให้ใช้อาวุธที่ทันสมัยและมีการจัดตั้งกระทรวงกลาโหมและสอนวิชาทางการทหารเพื่อทำการฝึกหัดทหารรุ่นใหม่ไว้แทนพวกซามูไร หลังจากปี 1873 ซามูไรเริ่มเผชิญปัญหาความยากจนและปัญหาการไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใหม่ได้ ซามูไรจึงสูญเสียอำนาจที่เคยมีมาก่อนและต้องปฏิบัติตามกฎหมายใหม่ที่เพิ่งร่างขึ้นมา

บรรณานุกรม

- ก.อัสวเวศน์, นันทวัน เพ็ชรวัฒนา. (2530). **อาณาจักรโชกุนแห่งกำเนิดชามูไร**. กรุงเทพฯ : พี.ซี. พับบลิเคชั่น.
- ธรรมศักดิ์ เอื้อรักสกุล. (2547). **การสร้างภาพยนตร์ 2D อนิเมชัน**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : มีเดีย อินเทลลิเจนซ์.
- นับทอง ทองใบ. (2550). **ฉีกขนบแอนิเมชัน เอกลักษณะของ ฮายาโอะ มียาซากิ นักฝันแห่งตะวันออก**. กรุงเทพฯ : มุลนิธิเด็ก.
- บิสลีย์, ดับเบิลยู. จี. (2543). **ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่**. พิมพ์ครั้งที่1. แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์. (2528). **สร้างคน สร้างชาติ : สไตส์ญี่ปุ่น**. กรุงเทพฯ : สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ. (2532). “ภาพยนตร์แอนิเมชัน.” เอกสารการสอนชุดวิชาการผลิตภาพยนตร์ชั้นสูง. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เพ็ญศรี กาญจโนมัย. (2527). **ประวัติศาสตร์ทั่วไปญี่ปุ่นสมัยใหม่**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- มิเชล แมคอินไคย. (2531). **ชามูไรชนชั้นนักรบของญี่ปุ่น**. กรุงเทพฯ : บริษัท อี.ที. เซอร์วิส.
- วีรชัย โชคมุกดา. (2554). **ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : ยิปซี.
- ฮิวจ์ บอร์ดัน. (2526). **ศตวรรษใหม่ของญี่ปุ่นจากเปอริถึงปัจจุบัน**. แปลโดย วุฒิชัย มูลศิลป์. กรุงเทพฯ : แสงรุ่งการพิมพ์.
- Wells, Paul. (2541). **Understanding Animation**. London : Routledge.